

MINISTERUL EDUCAȚIEI
INSPECTORATUL ȘCOLAR AL JUDEȚULUI BACĂU
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „MIRON COSTIN” BACĂU
Str. Miron Costin, nr 64, cod postal 600125
Tel/fax: 0234/510983, CUI: 29187544
e-mail: mironcostinbacau@yahoo.com

MINISTERUL EDUCAȚIEI

INSPECTORATUL
ȘCOLAR
JUDEȚEAN
BACĂU

FLOARE DE COLȚ

REVISTA ELEVILOR ȘI A PROFESORILOR
ȘCOLII GIMNAZIALE ”MIRON COSTIN” BACĂU

COORDONATOR: DIR. PERJU MIHAELA LOREDANA

REDACTOR/CORECTOR : ENĂȘEL ADRIAN

TEHNOREDACTOR: CÎMPEANU AUREL

ISSN 2065 –6777

Nr. 10

FEBRUARIE

Anul școlar 2022-2023

COLECTIVUL DE REDACȚIE / PROFESORI COORDONATORI

DIR. PERJU MIHAELA LOREDANA

PROF. ENĂȘEL ADRIAN

PROF. CÎMPEANU AUREL

PROF. MĂGIRESCU IONELA

PROF. MIHĂEȘ HERONIM

PROF. CIUCHE NADIA

PROF. CONSTANTINESCU MARIANA

PROF. PATRICHE ROXANA

PROF. DIACONU IRINA

PROF. ROTARU DANIELA

PROF. ZAHARIA COSTINA

PROF. IORDACHE SIMONA

PROF. CREANGĂ LILIANA

PROF. ROTARU RAMONA

PROF. ANTON ROXANA

PROF. GHEORGHIESCU OANA

PROF. BUZDUGA ALINA

PROF. IFTIME ALINA

PROF. AGHIRCULESEI IULIA

PROF. MEREACRE LILIANA

REVISTA FLOARE DE COLȚ

ISSN 2065 –6777

Nr. 10

FEBRUARIE

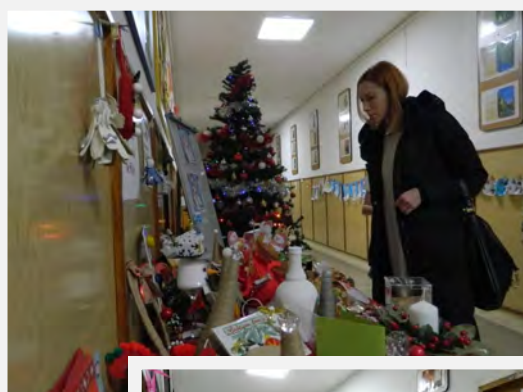
Anul școlar 2022-2023

25.000 de lei au strâns la Târgul de Crăciun elevii Școlii Gimnaziale „Miron Costin” Bacău

Școala Gimnazială „Miron Costin” Bacău a fost una dintre cele 25 de școli din țară care au organizat Târgul de Crăciun, vineri, 16 decembrie 2022, în cadrul campaniei „Salvează o școală”, în parteneriat cu Asociația Narada. La târgul cu vânzare, cei peste 1000 de elevii costinieni au adunat mai mult de 25.000 de lei. Micii antreprenori au scos la vânzare mii de ornamente și decorațiuni hand-made, lucrate cu migală, numeroase tablouri realizate de ei, dar au avut și mese încărcate de cadouri dulci, realizate de elevi împreună cu părinții lor și chiar și de profesori. A fost o primă ediție de succes a Târgului de Crăciun, un altfel de târg, care a adus împreună școala, comunitatea locală și mediu privat. Donațiile vizitatorilor și ale agenților economici colaboratori vor fi dublate de Asociația Narada, astfel încât Școala Gimnazială „Miron Costin” Bacău să poată amenaja spațiul din fața instituției, transformându-l într-un mediu plăcut de învățare și recreere pentru comunitatea școlară. Alerta școlii băcăuane, pusă în anul școlar anterior pe HartaEdu.ro de către bibliotecarul școlii semnala necesitatea stringentă a unui spațiu de învățare în aer liber. Alerta pusă a pornit de la nevoile copiilor care tânjesc să învețe în aer liber cât mai mult timp posibil. Elevii și-au exprimat dorința ca în curte să existe bănci, gazon, loc de lectură, alei și spații generoase, pentru învățare și relaxare în afara clasei. Efortul copiilor, al părinților și al colegilor a fost impresionant, atât în timpul celor 9 ore de târg, cât și în cele peste 3 săptămâni, în care au realizat produsele scoase la vânzare. Acest târg a fost o lecție reală de antreprenariat pentru noi toți care am fost parte a acestui eveniment. Întreaga campanie stă sub moto-ul #EokSăFacemNoi, iar reușita din acea vineri demonstrează că școlile pot să construiască mecanisme proprii de finanțare.

Punctul culminant al târgului a fost momentul în care sute de elevi costinieni, părinți și profesori au ridicat mâinile sau caietele deasupra capului sub formă de acoperiș la ora 13:00, în același timp cu celelalte 24 de școli din țară, manifest prin care atrag atenția asupra nevoilor reale din școlile românești.

Bibliotecar Enășel Adrian

METODA DE “CETIRE ȘI DE SCRIERE” A LUI ION CREANGĂ

Prof. pt. învăț. primar Constantinescu Mariana

Metodă nouă de scriere și cetire pentru uzul clasei I primară, cunoscută și ca *Abecedarul lui Creangă*, a fost o lucrare didactică redactată de Ion Creangă, în colaborare cu colegii săi institutori C. Grigorescu, Gh. Ienăchescu, N. Climescu, V. Răceanu și A. Simionescu. A apărut la Iași, în 1868, și a avut 23 de ediții succesive până în 1893. În epocă și ulterior după aceea până în perioada interbelică, sistemul a permis existența unor manuale paralele, drept care abecedarul respectiv a circulat concomitent cu alte manuale de acest tip. Până să se ajungă la această metodă care ține seama atât de particularitățile fonetice ale limbii române cât și de particularitățile psihice ale școlarului mic, în școala românească s-au folosit o serie de metode precum: „metoda literalizării, metoda silabisirii, metoda fonetică sintetică, metoda fonetică analitică, metoda scriptolegă, metoda cuvintelor normale, metoda globală”

Manualul cuprindea trei părți și se încheia cu o secțiune de rugăciuni și tabele aritmetice.

Prima parte a purtat inițial titlul „Litere mici de scrisu și de tipariu - Cuvinte une-silabe și propuseciuni” (termenul „propuseciuni” era preluat din lucrarea *Regulele limbei române* a lui Titu Maiorescu și a fost înlocuit ulterior cu acela de „propoziții”, iar „une-silabe” a fost înlocuit cu descrierea „de câte-o silabă”). Această parte era divizată în 23 de „lecțiuni”, dintre care primele 10 erau destinate învățării literelor mici ale alfabetului latin al limbii române. Ordinea introducerii literelor individuale era: i - n - u - c - m - o - t - ț - a - d - Ț - p - b - h - e - l - f - j - g - s - ș - r - v - z - ă - ă - ă - e - â - ê - î. Ea s-a păstrat neschimbată de-a lungul diferitelor ediții, cu mici excepții: litera Ț a fost eliminată ulterior, iar literele b - h și â - ê - î au fost permutate între ele, în cadrul aceluiași secțiunii. Fiecare lecție începea cu recapitularea tuturor literelor învățate anterior. La sfârșitul lecției 10, cele 29 de litere sunt rearanjate în ordine alfabetică, iar apoi împărțite în vocale și consoane. Sunt recapitulate cele 10 cifre arabe. Următoarele lecții ale primei părți (11-23) se refereau la grupuri de litere cu rol special în formarea silabelor și pronunțare: consoane „nedespărțibile”, i și u semivocalice în diftongi și triftongi, grupurile ce - ci - ge - gi.

Partea a doua era intitulată „Cuvinte de mai multe silabe și propuseciuni” și cuprindea inițial 18 lecții (numărul acestora a crescut în edițiile de mai târziu). În cadrul lor erau învățate alte grupuri de litere cu probleme ortografice și ortoepice speciale, primele noțiuni de gramatică (numărul „singur” = singular, „înmulțit” = plural), literele majuscule și semnele de punctuație. Ultimele lecții ale acestei părți cuprindeau și primele texte mai elaborate, în versuri și proză.

Partea a treia conținea istorioare morale, fabule, poezii și proverbe. Bucățile de citire care predominau erau fie cu rol moralizator ori care descriau fenomene naturale, subiecte din literatura populară sau aflate în legătură cu probleme din viața de zi cu zi. Se găseau și unele texte (precum *Mărirea strămoșilor*, *Ștefan cel Mare* și *șoimul*, *Unirea face puterea*, *Patria mea*) care tratau probleme ținând de statul român și istoria sa în contextul național și geografico-istoric.

METODA DE “CETIRE ȘI DE SCRIERE” A LUI ION CREANGĂ

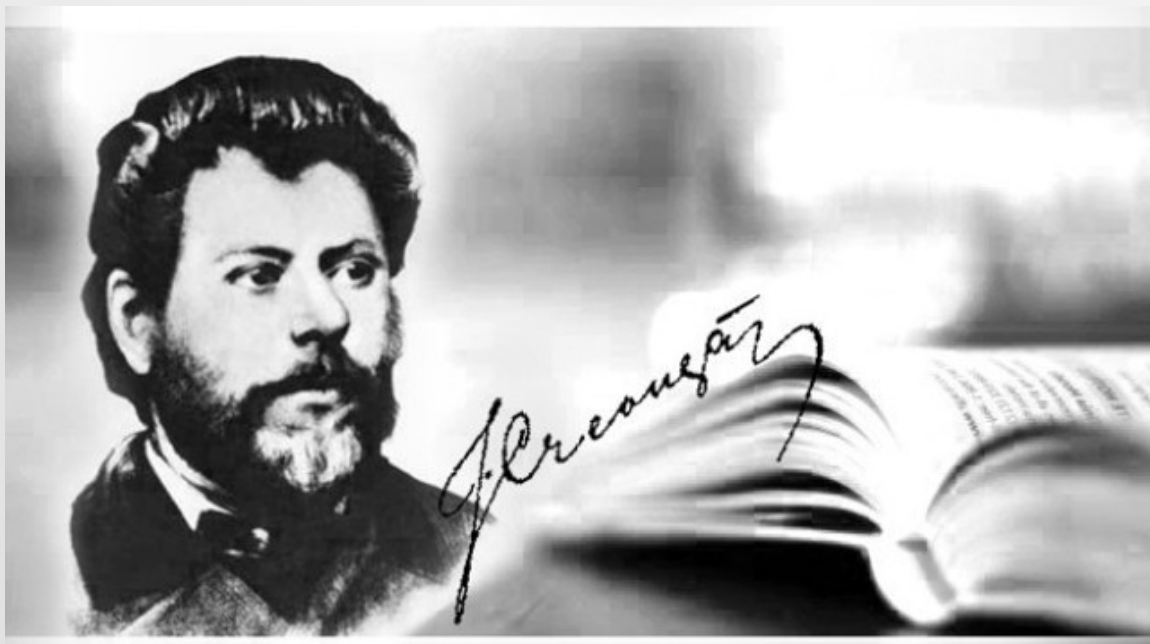
Prof. pt. înv. primar Constantinescu Mariana

Contribuții însemnate la predarea citit-scrisului a adus Ion Creangă, care a și scris în colaborare cu Gheorghe Enăchescu un îndrumător metodic pentru predarea abecedarului intitulat „*Povățuitoriu la citire, prin scriere, după sistema fonetică*” apărut în 1976 care este de fapt prima metodă de predare a citit-scrisului la noi. „Eu când fac lecția mă gândesc la mine când eram școlar; mă gândesc la mine pe unde nu înțelegeam și caut să lămuresc copiilor așa ca să înțeleagă” – spunea Ion Creangă gândindu-se la ceea ce numim noi particularitățile de vârstă și individuale ale copiilor. „Să citească copiii cu voce tare, să pronunțe bine cuvintele! Să citească așa cum ar vorbi cu cineva. Citirea monotonă lăncezește gândirea copiilor”.

Alături de operele similare ale altor autori, abecedarul respectiv a făcut parte dintr-o serie de lucrări cruciale pentru dezvoltarea limbii și literaturii române. Bine conceput și suport al aplicării în România a unei noi metode de învățare, manualul a fost apreciat de către corpul profesoral, fiind utilizat pe scară largă în România timp de mai multe decenii. Chiar și după moartea lui Creangă, noi ediții au continuat să apară. Deși cu unele defecte și stângăcii, abecedarul a avut meritul de a încerca să întrebuițeze treptele formale și a se bizui mai mult pe percepție. La modul real însă – cu excepția folosirii unei limbi cu adevărat românești, prea mult progres față de abecedarul lui Schwartz nu a avut loc. În edițiile inițiale au lipsit ilustrațiile (introduse în 1889 odată cu cea de a XXI ediție, ulterior criticilor exprimate de I. Pop. Florentin), iar printre defecte, Vasile Alecsandri menționa în 1874 „împeștișarea cu prea multele iune și presărarea ortografiei cu prea mulți de u”. În partea a doua a manualului se făcea prea de timpuriu analiza gramaticală, iar în partea a treia textele nu aveau „culoarea” descriptivă care să „izbească” închipuirea copilului (cu excepția unora în care se poate bănui contribuția lui Creangă).

Bibliografie

1. Berca, Ioan, *Metodica predării limbii române la clasele I-IV*, E.D.P., București, 1972;
2. Hobjilă, Angelica, *Elemente de didactică a limbii și literaturii române pentru ciclul primar*, Editura Junimea, Iași, 2006 MEC;
3. Molan, Vasile, *Îndrumător pentru predarea limbii române*, Editura. Petrion, București, 1999;
4. Șeredean, Ioan, *Metodica predării limbii române la clasele I-IV*, E.D.P., București, 1975;
5. Constantin Angelescu, *Din viața lui Ion Creangă*, Anuar de lingvistică și istorie literară, Tom XX, 1969, pp. 205–214;
6. George Călinescu, *Viața și opera lui Ion Creangă*, Editura Litera, Chișinău, 1998;

Înotul – un stil de viață

Dogaru Erika Denize

Clasa a VII-a A

clasa a VII-a A, prof.coordonator Patriche Roxana

Încă de când eram mică, simțeam o conexiune specială cu apa. Ca și cum ea mă striga și mă întreba dacă vreau să-i fiu prietenă. Și așa ne-am împrietenit.

M-am născut în Italia, într-un oraș în care puteam vedea marea de la geam. Și mereu în weekend-ur, tata ne ducea la mare. De atunci, am fost de nedespărțit. Ceea ce-mi oferea apa nimic altceva nu putea să-mi ofere. Lucrurile ce pe uscat îmi erau imposibil de realizat, în apă le practicam cu ușurință. În apă nu exista niciodată „nu pot” sau „nu reușesc” ci doar multă distracție și voie bună.

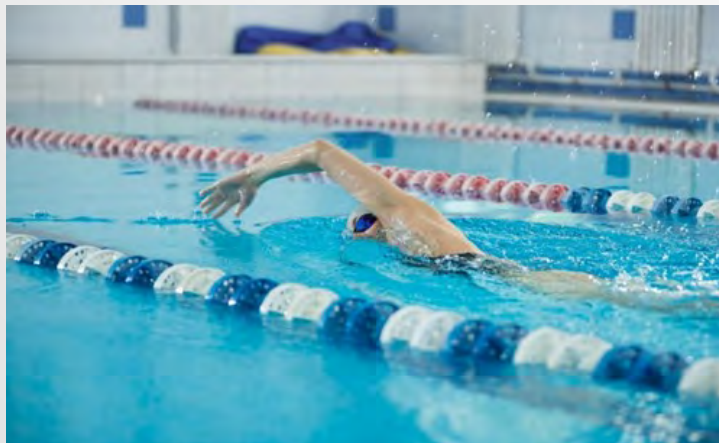
Și din acest motiv, la vârsta de 8 ani, am decis că vreau să fac înot. Totuși cred că apa m-a ales pe mine și nu eu pe ea, deoarece la vremea aceea eu nici nu știam că există înot de performanță. Pur și simplu am participat la o activitate, alături de colegii mei și doamna învățătoare, unde ne învățau să înotăm. Iar acolo m-a ales o doamnă antrenore pentru înotul de performanță, sesizând conexiunea mea cu apa și spunând că parcă m-am născut în apă. În acel moment am început într-adevăr să trăiesc.

Apa și înotul m-au învățat lucruri fundamentale precum ce înseamnă sacrificiul, durerea, victoria, dar și bucuria. Înotul îți oferă mult dar îți și ia mult... Eram mici și renunțam la ieșiri cu prietenii, la joacă sau chiar la timp liber, pentru a ne duce la antrenamente cu speranța că într-o zi vom reuși. Totuși, nu regret nimic. Dacă sunt cine sunt e în mare parte datorită înotului. Am învățat că reușita nu înseamnă doar medalii și premii, cum societatea de astăzi vrea să ne facă să credem. Reușita înseamnă mai ales să reușești să te depășești pe tine însuși, să știi să accepți faptul că după ani de sacrificii făcute de tine și de apropiații tăi, da... nu ai reușit. Să știi să te ridici după o dezamăgire și să îți spui că nu, tu nu ești o dezamăgire. Și să încerci, dinnou și dinnou.

Asta e ceea ce înotul mi-a dat și pentru care sunt atât de recunoscătoare. Astea sunt valorile pe care societatea nu le consideră. Înotul nu este doar un sport sau un hobby, cum spun unii, ci este un adevărat stil de viață pe care foarte puțini reușesc să-l ducă. Fiindcă da, am pierdut mulți prieteni din pricina faptului că nu au rezistat. Și eu una nu neg că nu este greu dar la final, sper și eu, că o să merite.

Dar știți pe cine nu voi pierde niciodată? Cea mai bună prietenă a mea, apa. Care m-a văzut furioasă, în plânsete dar și zâmbăreață și fercită. Ea e una din puținele care mă cunoaște exact așa cum sunt, fără filtre.

Și mereu, când voi auzi acel faimos strigăt „Luați locurile” voi ști că pentru următoarele minute sau, cum spunem noi înotători, pentru următorii metri voi fi doar eu și apa, iar totul din jur va dispărea...

CE ESTE INTELIGENȚA ARTIFICIALĂ ȘI CE ROL JOACĂ EA ÎN VIITORUL COPIILOR NOȘTRI ?

Prof. Cimpeanu Aurel

Inteligența artificială (IA, pe scurt) reprezintă abilitatea unor mașini sau sisteme computerizate să efectueze sarcini care necesită de obicei inteligența umană. Aceste sisteme folosesc procese similare celor specifice creierului uman pentru a face anumite legături (învățare pe baza experiențelor anterioare, conexiuni ce le imită pe cele neuronale).

Deși poate părea ceva de ultimă generație, domeniul nu este nou. IA este studiată de peste 60 de ani și s-au făcut multe inovații în tot acest timp. Termenul de inteligență artificială a fost adoptat pentru prima oară în anul 1956 de către omul de știință John McCarthy. Cu doar un an înainte, Allen Newell and Herbert A. Simon au pus bazele primului program IA. Cu ajutorul acestuia, ei au demonstrat 38 din 52 de teoreme matematice.

DE CE ESTE IMPORTANTĂ INTELIGENȚA ARTIFICIALĂ?

Inteligența artificială poate fi aplicată în domenii foarte variate de activitate. Ea poate să preia multe sarcini de rutină, care lasă astfel oamenii disponibili pentru sarcini mai complexe.

În cazul companiilor de producție, IA se dovedește a fi foarte utilă. Ea poate eficientiza procesele de producție și să preia sarcini diverse. Acest lucru va face să nu mai fie nevoie de prezența umană în anumite sectoare/ linii de producție. Compania va face o economie serioasă și va putea produce bunuri mai repede și mai eficient.

Însă inteligența artificială este prezentă și în viața noastră obișnuită, nu doar la nivel de companii. Știai că roboții de curățenie au la bază programe IA? Alte exemple de sisteme IA din propria casă sunt dispozitivele smart care pot regla lumina sau temperatura pe baza comenzilor vocale, dar și încuieri sau camere video smart.

ROLUL INTELIGENȚEI ARTIFICIALE ÎN EDUCAȚIE

Inteligența artificială are un rol important și în sectorul de educație. Deși există voci care se tem că sistemele IA vor lua locul profesorilor în viitor, rolul tehnologiei este doar aceea de a asista procesul de învățare.

Perioada recentă de pandemie a potențat mult folosirea tehnologiei în educație. Copiii au făcut cursuri online, așadar profesorii s-au bazat pe diverse programe și aplicații pentru a-și susține lecțiile. Acest fenomen a arătat că sistemele de inteligență artificială pot fi integrate în programul obișnuit de educație.

CE ESTE INTELIGENȚA ARTIFICIALĂ ȘI CE ROL JOACĂ EA ÎN VIITORUL COPIILOR NOȘTRI ?

Prof. Cimpeanu Aurel

CARE SUNT AVANTAJELE ȘI DEZAVANTAJELE INTELIGENȚEI ARTIFICIALE?

Utilizarea mai eficientă a resurselor prin automatizare

- sarcinile repetitive din procesul de producție pot fi lăsate în slujba unor mașini pe bază de IA. În acest fel producția va fi mai eficientă și se face mult mai rapid și permite oamenilor să realizeze sarcini mai complexe;

Reducerea gradului de eroare umană

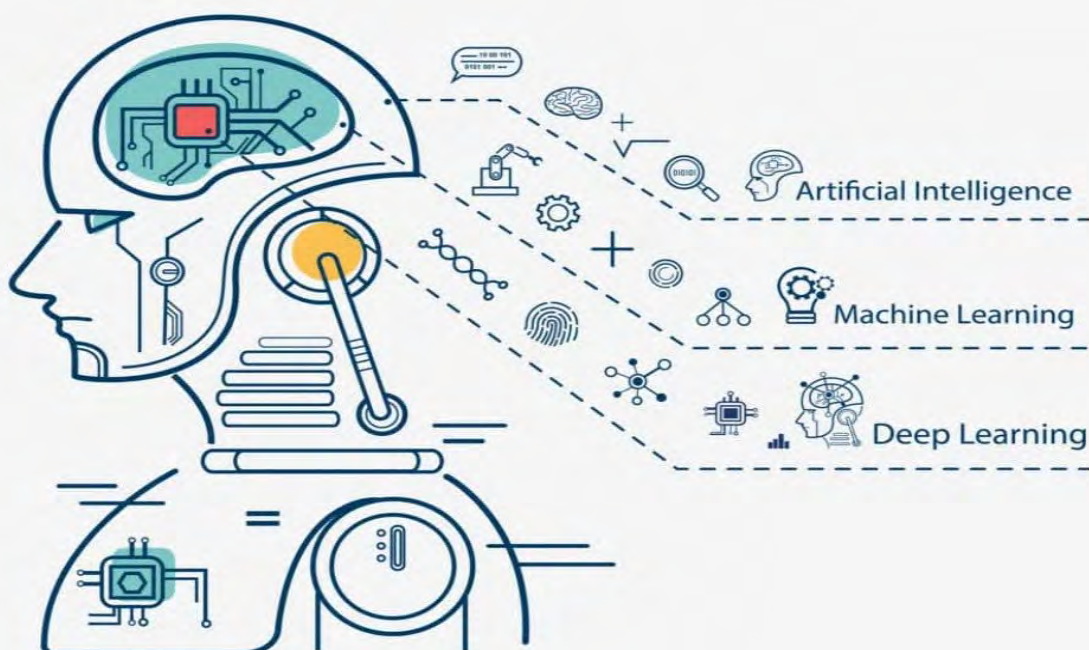
- sistemele programate să funcționeze corect vor face mult mai puține erori decât o persoană. Aceste sisteme funcționează pe baza a numeroase date și algoritmi care dau rezultate mai bune;

Aplicații ce ne fac viața mai ușoară

- există numeroase sisteme IA de care am ajuns să depindem în activitățile obișnuite de zi cu zi. Fie că vorbim de Siri, de motoare de căutare pentru a găsi rapid o informație, sau de Google maps pentru a ajunge la destinație, toate ne par indispensabile;

Asistență digitală

- aceasta este prezentă în numeroase domenii și se dovedește a fi extrem de utilă. Un exemplu aici ar fi chatbot, adică un asistent virtual. Aceștia sunt programați să răspundă prompt întrebărilor utilizatorilor unui site și să le intuiască intențiile. În acest fel se reduce nevoia de personal angajat la serviciul de asistență clienți, iar utilizatorii au timp de așteptare mult mai scurt pentru doleanțele lor.

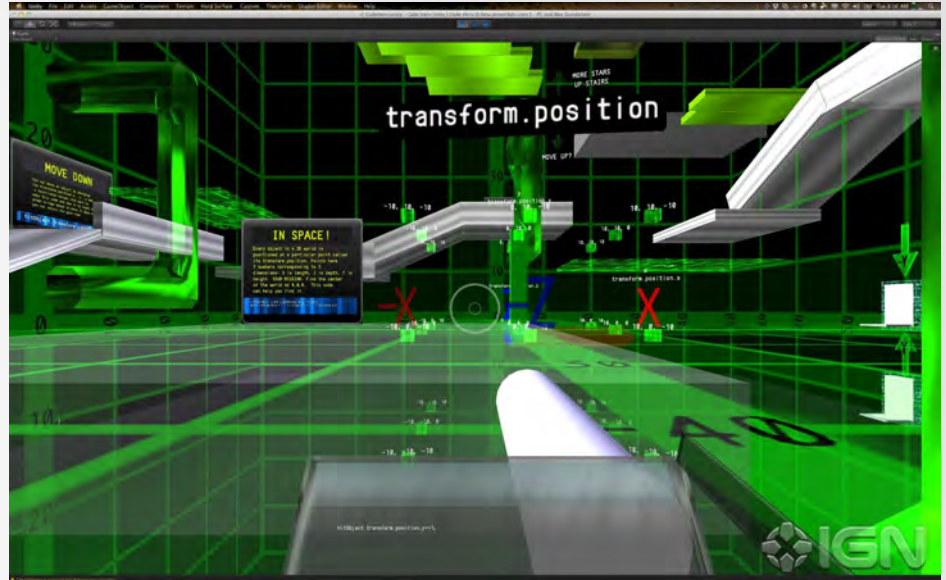

Peste 1000 de copii din mediul rural și orașele mici învață gratuit programare în cea de-a patra ediție a programului Code Hero

Prof. Cîmpeanu Aurel

Peste 1.000 de copii, între 8-16 ani, din zone rurale și urbane mici din întreaga țară vor învăța, gratuit, programare în cadrul celei de-a patra ediții a programului Code Hero. Programul include două sesiuni de cursuri de programare în Scratch și Python, structurate pe nouă niveluri de complexitate, o serie de masterclass-uri online și câte un hackathon la finalul fiecărei sesiuni.

Code Hero este un program de educație digitală dezvoltat de organizația Cartea Daliei și sprijinit pentru al treilea an la rând de Societe Generale Global Solution Centre, în care copiii din mediul rural și orașele mici se pot înscrie pentru a dobândi abilități necesare unui viitor digital plin de incertitudine.

Primele cursuri au început în perioada 1-7 noiembrie și se desfășoară pe parcursul a 10 săptămâni în care participanții vor avea câte o sesiune online de 1.5h prin videoconferință. Fiecare grupă de copii va avea alocat un mentor specialist în domeniul IT care îi va îndruma pas cu pas.

În ultima etapă din cele două sesiuni, în cadrul hackathon-ului, copiii vor crea un proiect final, individual sau de grup, bazat pe noțiunile dobândite în cadrul sesiunilor anterioare și în concordanță cu o temă dată. În edițiile anterioare, plini de creativitate, copiii au creat proiecte legate de viitorul educației, conștientizarea pandemiei și alte teme bazate pe ODD-uri (obiectivele de dezvoltare durabilă).

Cursurile structurate pe niveluri de complexitate, acoperă o gamă largă de cunoștințe în care participanții pot porni de la un nivel începător, ajungând la un nivel avansat prin participarea recursivă la acest program. Copiii au oportunitatea de a aprofunda concepte de programare, de la noțiuni introductive prin utilizarea limbajului vizual Scratch până la noțiuni complexe în Python – unul dintre cele mai populare limbaje de programare.

Pe lângă oportunitatea de a învăța gratuit programare, copiii vor putea participa la o serie de masterclass-uri care vor aborda o varietate de subiecte utile atât la nivel personal, cât și profesional, teme precum: realizarea unei prezentări, educație financiară, securitatea datelor în mediul digital etc.

Următoarea sesiune de cursuri gratuite va începe în primăvară și se va desfășura în februarie – aprilie 2023.

Formularele de înscriere pentru a doua sesiune de cursuri gratuite sau mai multe detalii despre ediția curentă pot fi găsite pe site-ul <https://www.cartedaliei.ro/>.

15 Old English words that are still very relevant

prof. Aghirculesi Iulia

One reason why words become obsolete is that the thing they refer to no longer exists. Also when a new generation learns a language, it does not remain the same. They ever slightly change so many things within that language. They construct a slightly different version of that language.

Victoria Morgan, senior editor of the Macquarie Dictionary puts it as follows:

“Words can drop out of the dictionary. While we tend not to drop as many words as we add there is definitely a limit. The current edition weighs a good five kilos so there is a restriction of space in the physical dictionary.”

Nick Enfield, Professor of linguistics at Sydney University, writes that words resembles clothes.

“Words, like fashions, come in and out,” he said.

“Like flared pants, some words can attract lots of interest at certain times but can get dated really fast.

“Words die when out when they are no longer at the heart of our language.

1. Fudgel- Pretending to work while actually doing nothing (18th century)
2. Dysania - extreme difficulty getting out of bed in the morning (1900s)
3. Ultracrepidarian - somebody who gives opinions on subjects they know nothing about (19th century)
4. Kakistocracy - government by the least qualified or worst people (19th century)
5. Twattling - gossiping idly about unimportant things (16th century)
6. Lanspresado - someone who always conveniently shows up with no money (18th century)
7. Groke - someone who stares at you while you eat, hoping you'll share (Old Scots language)
8. Slugabed - a person who stays in bed after the usual or proper time to get up (16th century)
9. Frobly-mobly - neither well nor unwell (18th century)
10. Uhtceare - lying awake and worrying about the day ahead (Old English)
11. Perendinate - to put off until the day after tomorrow (19th century)
12. Peg puff - a young woman with the manners of an old one (Old Scots language)
13. Cacoethes - irresistible urge to do something inadvisable (16th century)
14. Abliguration - spending lavish amounts of money on food (17th century)
15. Grufeling - to lie wrapped up, and in a comfortable manner (Old Scots language)

CONSTELAȚII ASCUNSE

(fragmente de roman)

Prof. Mihăeș Heronim – Constelații ascunse

*Moto:**Mă tem că n-am să te mai văd, uneori,
că or să-mi crească aripi ascuțite până la nori...**Nichita Stănescu*

Cred că m-am născut într-un Univers. Nu știu cum se cheamă acest univers, de aceea toți îl scriu cu literă mare. *Univers* e un cuvânt spus mai târziu, când mi-am dat seama că, într-un fel sau altul, sunt și eu pe acest Pământ și am început să-mi clarific problema limbajului uman articulat. Dar primul lucru pe care l-am cunoscut cât de curând a fost cuvântul *mama*. Ea a devenit atunci primul meu univers. Adică, ea a fost prima stea care strălucea atât de puternic în inima mea de copil și în jurul căreia gravitau micile mele frici, și bucurii, cu durerile și supărările mele atât de crâncene, că urlam în gura mare tragediile unice, pertinente, incomparabile de ființă a unui loc apropiat mereu de unicul meu univers, mama. Și mama le credea pe toate, că toate se duceau aproape devreme, să nu se supere cumva mama pe ele, că era atunci mare prăpăd. Mai târziu, mi-am dat seama că acel loc de pe lângă mama se numea acasă și atunci universul meu s-a mai mărit un pic, până la peretele camerei pe care îl vedeam așa îndepărtat, sub diferite forme, cu o domniță simpatică foc, numită mai târziu Albă ca Zăpada care îmi făcea uneori cu mâna sau așa mi se părea mie, cu o fetiță temătoare de care am auzit la fel de târziu că o cheamă Scufița Roșie, cu un Făt foarte Frumos pentru mine și calul său înaripat, da, pentru că la mine în casă caii zburau deasupra mea, pe pereți, peste tot, ori de câte ori voiam eu. Și mai venea aici și Lupul cel Viclean să o mănânce pe bunica, dar eu plângeam atunci tare și venea mama repede, repede la mine și îl alunga atunci pe lupul cel netrebnic. Ei, mai erau aici, în camera mea și mai multe ființe care, luate împreună, erau partea mea de lume, formau constelația visurilor mele de atunci. Una dintre ființe avea, de exemplu, înfățișare de om, dar în loc de picioare se ținea de rădăcini, iar în cap purta crengi, multe crengi pe care ciripeau nenumărate păsărele de toate felurile și culorile. Ele îmi încântau partea mea de copilărie cu ciripitul lor atât de frumos, auzit de mine, primele mele melodii ce mă încântau uneori, când tata venea la mine în cameră și le dădea drumul să cânte în diferite feluri, toate frumoase, când apăsa el pe niște butoane și le făcea să ciripească sau așa le știam eu. Și uite că mai apare cineva în universul meu cunoscut, acesta este tatăl meu. Tata îmi zâmbea așa mereu, dar mai târziu am început să știu că-i *tata*. Și acesta a devenit a doua mea stea care mă lumina, mă lua în brațe și mă învățea ca pe un satelit cuprins în atracția lui fără de margini și tare se bucura de țipetele mele vesele de copil alintat sub oblăduirea tatălui meu cel atotputernic și veșnic culegător de găngureli înfiripate de pe buzele mele de copil. Dar timpul a trecut foarte încet pe atunci, iar eu am început să ajung chiar până la peretele unde erau zugrăvite acele ființe dragi mie, iar pe lângă toate acestea mai erau așezate pe acolo anumite animăluțe cu scop decorativ pe care mi le-am însușit pe toate când am reușit în cele din urmă să le trag jos, la înălțimea năzuințelor mele și cu care să mă joc cum numai eu știam pe parchetul camerei sau să le arunc cât colo când mă săturam de ele sau mai știu eu ce. Mama se mai supăra pe mine atunci, nu-mi spunea nimic, dar eu știam, am învățat cât de curând că atunci când mă puneă înapoi în pătuțul meu cu zăbrele, ceva am făcut eu, că nu degeaba scuturam zăbrelele acelea cu nesaț, poate s-o îndupleca și tata să mă mai lase de-a bușilea pe jos, căci acum puteam să merg și eu ca un copil mare ce eram pe atunci. Dar mai târziu am văzut că om mare să fii, trebuie să mergi în amândouă picioarele și, uite așa, ajutat de mama și de tata, am reușit în cele din urmă să fac primii mei pași de unul singur, mai întâi șovăitor, apoi mai sigur. Și tare s-au bucurat ai mei, mama a și plâns de bucurie, iar tata mi-a cumpărat – să nu știe nimeni, dar era tot din banii noștri – bicicletuță mică, din plastic albastru și fără pedale, doar să dau din picioare pe jos și să merg cu ea, dar nu în casă, că deja am cam dat jos tot ce se putea de pe înălțimile mobilierului din camera mea. Și uite așa, am ajuns să cunosc toată casa, când mama mi-a spus că o să mergem în parc împreună, dar nu știam ce e acela *parc*, doar că am ieșit din camera mea și lumea a devenit pentru mine mult mai mare de acum încolo. Aici am văzut multe alte obiecte de neprețuit care puteau fi date jos cu ușurință, însă părinților mei nu le-a plăcut ideea în sine și încercau să mă țină la distanță de acele lucruri sau, până la urmă, să mă scoată afară din casă, și abia atunci am realizat că parcul acela este undeva mai încolo, mai e mult de mers pe jos, dar tata m-a luat în brațe să mergem mai repede până acolo.

CONSTELAȚII ASCUNSE

(fragmente de roman)

Prof. Mihăeș Heronim – Constelații ascunse

Aceasta este o stradă, după cum v-ați dat bine seama, știam că se cheamă așa, că așa îi spuneau ai mei:

Să o luăm pe strada acesta, că e mai aproape!

Mergând tata cu mine în brațe, o vedeam pe mama așa de aproape de mine, zâmbindu-mi uneori, privindu-mă cu atenție și admirație și atunci i-am spus:

Mama!

Uite că a vorbit! George, a spus ”mama”! exclamă mama cu admirație. Și tata m-a întors către el, m-a pupat de băiat mare și tare mult s-a bucurat și el alături de noi.

Îmi imaginez acum la cât de mare a devenit universul meu! Da, s-a mărit mult mai mult, uite aici e parcul, asta este bine de știut pentru că aici te poți juca în voie, fără să se supere mama și tata mă învață acum să merg cu bicicletuța mea, dar cred că sunt prea mic pentru că trebuie să stea numai lângă mine, nu prea mă descurc și plâng mereu că trebuie să fac ceva atât de periculos, mai ales când bicicleta asta prinde o viteză atât de mare. Ce e aia *viteză*? E un cuvânt nou, inventat de tata, când noi mergem repede cu bicla și mama îi spune să meargă mai încet, să nu care cumva să pățesc ceva, dar tata îi spune:

Nu te teme, că nu avem noi mare viteză!

Da, aici sunt mulți copii ca și mine, doar că unii sunt mai mari, și alții foarte mari chiar. Ei se dau singuri pe tobogan și în leagăn, și cu căluții, alții nici nu au mai venit cu părinții. Urât din partea lor! Dar eu sunt cu ei și mă simt foarte bine. Că și ei sunt bucuroși și îmi râd întruna, acum tata o strânge pe mama în brațe și o sărută tandru pe frunte cât eu stau singur pe căluț și îmi fac de cap trăgându-l tare de coama cea din lemn sau ceva, că poți să tragi cât vrei, că nu se supără. Dar apoi am plecat acasă și eu am plâns tare, să mai stăm, dar mama mi-a zis duios:

Nu putem, mami, să mai stăm, că se face târziu și tata trebuie să plece la serviciu.

Dar eu nu am înțeles-o și plângeam și mai tare și mă scuturam revoltat, că nu știam ce este acela servici și de ce trebuie să meargă tata acolo ca eu să nu mai stau în parc. Dar m-am liniștit când am ajuns acasă. Aici m-au primit Albă ca Zăpada și Cenușăreasa și Scufița Roșie, cu Lupul cel Urât, că tare aș vrea să nu-l mai văd, numai că mama a spus că e dintr-o poveste și unele ființe sunt și rele sau urâte și trebuie să le acceptăm așa cum sunt ele, că așa este povestea. Și eu am înțeles-o pe mama, dar nu și povestea.

A venit apoi un timp când toate aceste griji ale mele s-au dus, le-am uitat încetul cu încetul, cum uitare au fost și dorințele mele acerbe de o viață, frustrările mele, neputințele mele, acele zbateri în poalele propriei sorti de a răzbi sus, tot mai sus, să fiu mai altfel decât ieri, mai bun decât mine însumi, mult mai prosper decât vecinul meu, prietenii mei, iar copiii mei să ajungă și ei acolo unde alții abia ce reușesc să viseze. Dar toate astea s-au dus încetul cu încetul, azi puțin, uitându-mă în oglindă și văzând un alt om necunoscut parcă, privind de data acesta în sus să vadă de unde ninge atâta anotimp târziu, de i s-au încărunțit firele de păr așa, din senin. Măine puțin, observând cum îmi tremură mâinile ușor pe clanța ușii de acasă, când dau să plec la o plimbare în parc printre aleile întortocheate ale cartierului în care locuiesc. Și încerc acum să mă aplec după batista care mi-a căzut din mâna aproape înțepenită, și atunci îmi dau seama cât de departe poate fi acest pământ până să-l ating cu o mână, și cât de aproape îmi este în întristările mele. Și mi-amintesc cum a fost cândva, nu demult, când săream plin de zel din picioare în mâini la exercițiile ce mi le impuneam la sală și chiar în parcul unde acum mă îndrept încet, ce pare acum atât de departe. Dar nu trebuie să mă plâng, nici n-aș vrea și la ce folos, am timp pe măsură acum, timpul îmi trece din nou greu la fel când eram copil și mă ducea mama cu tata de mâini pe alei în parcul pentru copii. Eu merg singur cu amintirile mele de o viață și văd acum acei copii,

CONSTELAȚII ASCUNSE

(fragmente de roman)

Prof. Mihăeș Heronim – Constelații ascunse

cum am fost și eu, cum se zbenguie pe tobogane și în leagăne, pe căluții cei arcuiți sau se dau pe tiroliană în timp ce părinții lor privesc admirativ la ei, de parcă ar fi ai lor eroi întruchipați în suflete de copil. Și atunci zâmbesc și eu când îi aud plângând cu lăcomie la tragediile lor amare, că cei mari nu-i mai lasă acolo sau vor să plece prea devreme acasă și un țipăt de copil îmi izbucnește din sufletul meu încărunțit parcă în culpa vieții. Dar eu zâmbesc, știu că e numai dorul, dorul de înmiresmate flori care ne încoronează ca pe niște regi ai pământului ce suntem, pe care-l moștenim de la ai noștri și-l ducem cu noi apoi, să-l păstrăm lângă noi, atunci când ni se mai dă un răgaz de o veșnicie la capăt de traiect lumesc pe acest Pământ. Acolo unde ne așteaptă ai noștri părinți, cu soția mea, și fiica mea, și toți cei pe care i-am lăsat să plece fără de griji din viața noastră.

Bună ziua, domnule profesor! Ce mai faceți?

Bună ziua!

Sunteți bine? Cum o mai duceți?

Da. Desigur, sunt bine.

Soția dumneavoastră? Nu ați venit cu dânsa, e bolnavă cumva, e bine?

...

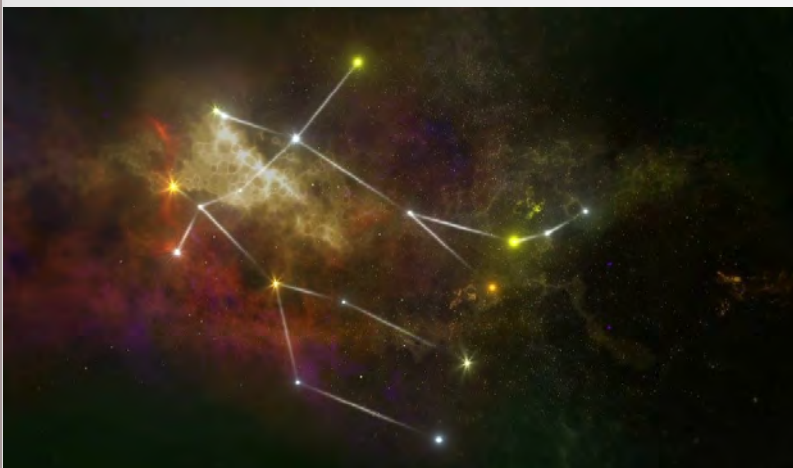
Mă scuzați, dacă v-am deranjat!

Nu-i nicio problemă, băiete!

Să-i transmiteți salutări soției! Și celor dragi dumneavoastră

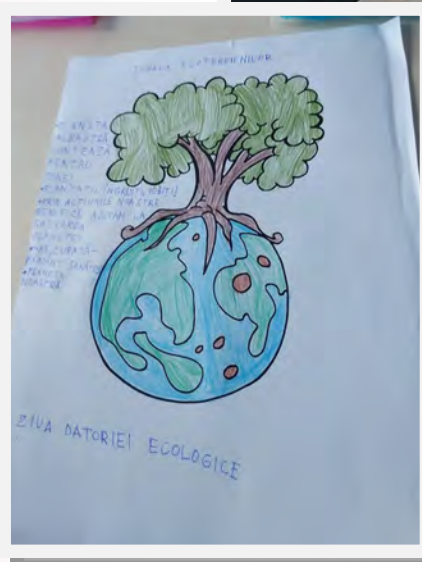
Îi fac semn de bun rămas și dau de înțeles că așa am să fac.

Dar uite că au început să cadă frunzele una câte una, și doar nu e încă anotimp târziu, dar se mai întâmplă uneori să le vezi căzând de curând, câte una galbenă, că i-a venit vremea. Iar eu mă îndrept cu pași domoli spre casă unde mă așteaptă zâmbitoare Elena și copiii nerăbdători să mă vadă venind și să-mi spună: *”De ce ai întârziat atât de mult, tată? Uite, mama te așteaptă cu masa pregătită, doar să vii, să fim cu toții împreună, așa cum se cade unei familii ca a noastră.”* Sau poate că mă așteaptă părinții mei îngrijorați, cu tata gata pregătit pentru a ieși după mine și mama întristată foc și să-mi spună: *”Pe unde ai umblat până la ora asta? Altă dată n-ai să mai vezi tu joacă pe maidan!”* Dar toate astea s-au dus purtate pe o frunză galbenă care și-a găsit acum rostul să cadă în toiul verii, și nu cu celelalte împreună când le vine vremea sortirii. Ne-au rămas atunci acele constelații pe care le-am visat în leagănul copilăriei noastre și le-am ascuns pentru mai cândva, când timpul începe să se împuțineze de prea mult sau, să zicem că ne-a venit timpul, și atunci nu ne rămâne decât să ne căutăm acele constelații ascunse undeva în dedesubturile subconștientului nostru pentru o zi ca aceasta, în care să ne minunăm de frumusețile lor insolite, că atâta mai avem în partea noastră de umanitate pe care am înlăturat-o atunci cu grijile noastre de om matur și cu trăirile noastre realiste, pornite din demnitatea de om credibil.

I-am putut vedea cale de o viață.

Cred că m-am născut într-un Univers. Și acum, la capăt de drum, cred că așa trebuia să fie, altundeva nu știu unde m-aș fi putut naște. Dar ce știu până acum, ce am aflat pe parcursul acestui itinerar întâmplat prin spațiul gândurilor mele de o viață este că acest univers l-am format eu însumi din metauniversurile mele neînfinitate, adică de la universul meu de nou-născut, cu mama în capătul cel mai îndepărtat al său, până la un univers cunoscut de mine acum, mult mai cuprinzător, dar bănuiesc eu, tot neînfinit a rămas, din capacitatea mea de om de a încăpea doar în acel univers ce

Proiect Ecoterrieni,
Prof. coord. Mereacre Liliana

E-urile din alimente

Prof. Ciuche Nadia

E-urile sunt aditivii alimentari adăugați de producătorii de alimente în compoziția lor. În ultimii 30 de ani, în conținutul multor produse alimentare au apărut substanțe chimice, de sinteză, folosite mai cu seamă în industria alimentară. Această categorie de substanțe artificiale sunt extrem de nocive, care produc multe boli grave în timp. De regulă, produsele alimentare ieftine sunt și cele mai bogate în E-uri nocive.

E-urile și pericolul ascuns de care o mamă responsabilă trebuie să țină cont ...

În ultimii ani, o mare parte din cumpărătorii din România au aflat despre nocivitatea E-urilor. Și, deși s-a vorbit mult despre E-uri, totuși, chiar și acum, nu toate produsele alimentare au înscris pe etichetă conținutul complet. Știi ei de ce o fac... pentru că, de multe ori, în alimentele pe care le vând se ascund tot felul de substanțe chimice foarte dăunătoare organismului, acele E-uri.

Adevărul e că în România, exceptând cazul în care ai fermă și culegi zarzavaturi din grădină sau tai puiul crescut în propria curte, nu prea avem acces la o hrană de calitate, fără substanțe toxice.

De ce asta? Pentru că România este o țară a cărei consumatori au o putere mică de cumpărare, iar producătorii vor să vândă marfă ieftină, care nu se strică mult și care poate sta în galantar cât mai mult.

Ironic ... se cheltuie însă foarte mult pentru tratarea bolilor produse de E-urile din alimente

Dar cheltuim din ce în ce mai mult pentru tratamentul bolilor cauzate de produsele alimentare pline de E-uri cancerigene. De faptul că românii au putere de cumpărare mică se profită din plin. Multe produse alimentare de import încărcate de E-uri, respinse la ele acasă, se comercializează fără probleme pe piața noastră. În țara noastră, regimul aditivilor alimentari e reglementat printr-un ordin al Ministerului Sănătății. El cuprinde E-urile acceptate și cantitățile admise. Și totuși galantarele sunt invadate de asemenea produse.

În România, E-urile cancerigene fac ravagii.

Majoritatea produselor alimentare conțin aditivi, în special cei numiți emulgatori, cunoscuți în mod curent sub denumirea de E-uri. Multe dintre aceste E-uri s-au dovedit a fi periculoase pentru om. Astfel, s-au întocmit liste pozitive și negative cu E-urile conținute în produsele alimentare.

Suntem ceea ce mâncăm

Se spune că suntem ceea ce mâncăm. E un adevăr dovedit de statistici.

Aproximativ 70% dintre bolile românilor sunt provocate de alimente și modul de hrănire.

E-urile din alimente*Prof. Ciuche Nadia***Alimentele ucigașe**

Aditivii alimentari sunt substanțe care în mod normal sunt utilizați ca ingrediente. Sarea, zahărul și oțetul sunt substanțe nelipsite din mâncarea noastră. Nu sunt periculoase și fac preparatele mult mai apetisante. Dar în ultimii 30 de ani, în conținutul multor produse alimentare au apărut substanțe chimice, de sinteză, folosite mai cu seamă în industria alimentară. Această categorie de substanțe artificiale sunt extrem de nocive, care induc multe boli grave.

Prof. dr. Gheorghe Mencinicopschi, directorul Institutului de Cercetări Alimentare, e convins că, creșterea alarmantă a incidenței diferitelor forme de cancer e strâns legată de avalanșa produselor alimentare bogate în E-uri nocive consumate frecvent de români.

De asemenea, E-urile periculoase sunt "vinovate" de răspândirea bolilor cardiovasculare, ale tubului digestiv și a alergiilor.

"Una e să mănânci un măr și cu totul altceva e să bei un compot de mere conservat cu aditivi" - semnalează prof. dr. Mencinicopschi. Domnia sa atrage atenția, totodată, asupra mezelurilor - în special asupra parizerului și crenvurștilor -, băuturilor așa-zis răcoritoare și preparatelor conservate cu substanțe chimice - mai cu seamă supele la plic - sau afumate.

Se cumpără - mult și prost.

În momentul de față, majoritatea produselor alimentare sunt etichetate. Cele fără etichetă, în mod firesc, n-ar trebui comercializate. Producătorii au început să menționeze pe etichetă ce E-uri conține alimentul respectiv. Conservanții, aromele, coloranții de sinteză sunt indicate pe ambalaj cu litera E, urmată de un număr din trei sau patru cifre.

Dar, din păcate, cumpărătorul încă nu știe foarte bine care sunt cei pozitivi și care sunt cei negativi. Mai grav e că, în România nu există aparatură performantă pentru detectarea tuturor E-urilor. Prof. dr. Mencinicopschi spune că putem lua un produs pe eticheta căruia sunt specificate o serie de E-uri, dar aparatele din dotarea laboratoarelor nu reușesc să le evidențieze.

În România, Institutul de Cercetări Alimentare e compatibil, în plan european din punct de vedere al specialiștilor. Dar ei nu-și pot dovedi competența, deoarece tehnologia lasă mult de dorit.

Produsele alimentare ieftine sunt și cele mai bogate în E-uri nocive

De regulă, produsele alimentare ieftine sunt și cele mai bogate în E-uri nocive. Ele zac în stocuri și pentru a scăpa de ele, producătorii externi le "împing" pe piețele țărilor cu putere de cumpărare mică, din care face parte și România. Așa se explică de ce cheltuim enorm pentru rezolvarea problemelor de sănătate publică. Este foarte necesară o legislație care să-i protejeze pe producătorii autohtoni.

Ce mai mâncăm ? Mai exista ceva sănătos ?

Specialiștii în nutriție recomandă dieta personalizată, în funcție de vârstă, stare de sănătate, profesie și alți factori specifici fiecărui om în parte: consumul de legume și fructe, mai ales vara, carne de pui, de curcă, curcan, pește oceanic gras (macrou, hering, ton) crap, caras, păstrăv, somon, brânzeturi - mai puțin cele "topite" sau "afumate" -, lactate - cu excepția iaurturilor cu termene de valabilitate de peste o lună sau cu arome și cu coloranți sintetici.

Noi reguli la nivel european în privința E-urilor

Aceste reguli se referă la scăderea concentrației de coloranți din sucuri, dulciuri, mezeluri și alte alimente procesate. Anumiți aditivi vor dispărea complet din unele produse.

CREATIE

CLASA a II-a A
INV. ANTON ROXANA

Trăsăturile comunicării interpersonale în opera caragialiană

Aplicații

Prof. Diaconu Irina

BACALAUREAT

“ – Sărut mâna, madam Georgescu, zic eu, apropiindu-mă.

La dumneata veneam! răspunde cucoana emoționată.

La mine ?

Da ... Te rog să nu mă lași! Trebuie să-mi faci un mare serviciu amical... La nevoie se arată amicitia : să vedem cât ne ești de prietin !

Cu cea mai mare plăcere, madam Georgescu, dacă pot ...

Poți! ... să nu zici că nu poți ! ... știu că poți! ... trebuie să poți !

În sfârșit, ce e ? de ce e vorba ?

Dumneata cunoști pe ... Știu că-l cunoști !

Pe cine?

Ți-e este, prietin ... știu că ți-e prietin! Să nu zici că nu ți-e prietin! ...

Cine ?

Popescu, profesorul de filosofie.

Suntem cunoscuți, ce e drept; dar iar așa buni prietini, nu pot să zic.

Las` că știu eu ...

Ei ?

Ei ! trebuie numaidecât să te sui în birje cu mine, să mergem la el, să-i vorbești pentru Ovidiu.

Cititorul trebuie să știe că madam Caliopi Georgescu are trei copii – Virgiliu, Horațiu și Ovidiu Georgescu. Virgiliu este în anul al treilea la Facultatea de Drept, Horațiu în anul al doilea, și Ovidiu vrea să intre în anul întâi, la aceeași facultate. Ovidiu trece acum examenul sumar de șapte clase liceale, și cu toată bravura lui, pe cât spune cocoana Caliopi, după ce a biruit toate obiectele, s-a-nțepenit la Morală.

- Închipuiește-ți, zice mama emoționată. Să-l persecute pe băiat ! să-i zdrobească băiatului cariera! ... Cum este el simțitor, e în stare să se prăpădească ... Știi ce mi-a zis ? „Mămișo, dacă pierz un an, mă omor ! ...” E în stare, cum e el ambițios ... Închipuiește-ți, să-i dea nota 3, și lui îi trebuie 6 ... Și la ce ? tocmai la Morală ... Acu, dumneata îl cunoști pe Ovidiu de când era mic. Știi ce creștere i-am dat ! ...

- E ! bravo !

- Auzi, tocmai la Morală ... Suite-te te rog.

Și, zicând acestea, cucoana îmi face loc lângă dumneaei în trăsură.

- N-ar fi fost mai bine, madam Georgescu – zic eu – să fi mers d. Georgescu, în persoană la profesor ? Știiți ..., d. Georgescu, om cu greutate ... ca tată, altfel ... Eu ... de ... străin ...

- Așa ! ți-ai găsit ! Georgescu ! nu-l știi pe Georgescu ce indiferent e cu copiii ? Dacă ar fi fost după Georgescu, nici Virgiliu, nici Horațiu n-ar fi fost în facultate ... Despre partea lui Georgescu, rămâneau băieții fără bacaloriat ! Suie-te te rog !

(*Fragment din I.L.CARAGIALE – Bacalaureat*)

Trăsăturile comunicării interpersonale în opera caragialiană

Aplicații

Prof. Diaconu Irina

Textul -suport din *Bacalaureat*, de I. L. Caragiale aparține genului epic și are toate trăsăturile specifice comunicării interpersonale.

Interacțiunea verbală prezentată presupune un tip de *comunicare interpersonală* în care interlocutorii se tratează unii pe ceilalți ca persoane unice, de neînlocuit, în care fiecare experimentează lumea într-o manieră personală, reflectează, face speculații atât asupra propriei existențe, cât și asupra celor din jur. Individul, în cadrul acestui tip de comunicare, este capabil de a face alegeri, de a iniția o comunicare, de a o menține și a o încheia, este capabil de a alege modul de a reacționa într-o anumită situație de comunicare.

În general vorbind, comunicarea interpersonală are în vedere o mai bună înțelegere și evaluare a lumii înconjurătoare.

Prin comunicare, indivizii obțin informații despre ei înșiși sau despre ceilalți, ceea ce duce la o interacțiune mult mai eficientă, la stabilirea și dezvoltarea relațiilor cu semenii.

Astfel, în cadrul acestui text se pot identifica următoarele **funcții ale comunicării**:

- în relația madam Georgescu- narator este evidentă *funcția instrumentală* (prin care se încearcă determinarea celuilalt de a face ceva, de a-si schimba comportamentul), madam Georgescu încearcă să-l convingă pe narator că trebuie să o ajute într-o problemă. În slujba interesului său madam Caliopei Georgescu pune însă o energie teribilă și o insistență dezarmantă:

„ – Sărut mâna, madam Georgescu, zic eu, apropiindu-mă.”

La dumneata veneam! răspunde cucoana emoționată.

La mine?

Da... Te rog să nu mă lași! Trebuie să-mi faci un mare serviciu amical” sau imediat după această secvența ,când doamna îi impune naratorului, tot în spiritul amicitiei dintre ei, să intervină la profesorul Popescu (pe care e convinsă ca-l cunoaște bine) pentru a-i modifica nota de trei odraslei ei, Ovidiu, la morală:

„-Ți-este prietin...știu că ți-e prietin! Să nu zici că nu ți-e prietin!..” ori în secvența:

„- Ei? Trebuie numaidecât să te sui în birje cu mine, să mergem la el, să-i vorbești pentru Ovidiu.”

Ținta principală a satirei lui Caragiale este eroina madam Georgescu, o burgheză cu pretenții al cărei egoism se hrănește din ignoranță și superficialitate. Neavând niciun criteriu valoric în aprecierea celor din jur, ea tratează pe fiecare prin prisma interesului personal. Progenitura ei reprezintă doar pretextul, nota 3 la morală poate fi de fapt un calificativ pentru eroină.

Procedeele de a uza de relații demonstrează moralitatea ei, tot așa cum numele răsunătoare ale fiilor ei (Vergiliu, Horațiu și Ovidiu) sunt reflexul unui snobism burghez, al unei lipse de bun simț și al unei stupidități vulgare.

- *funcția afectivă* poate fi ușor identificată , ca și cea *ontologică* (se menține dorința de menținere și dezvoltare a relației) în salutul curtenitor al naratorului („- Sărut mâna, madam Georgescu”) sau atunci când vede în acest serviciu o dovadă a prieteniei lor „ La nevoie se arată amicitia: să vedem cât ne ești de prieten”- putem vorbi în acest caz de un așa-zis șantaj sentimental, favorul-ecou al amicitiei solide dintre cei doi).

Aceeași *funcție afectivă* se relevă și în fragmentul :

„Închipuiește-ți, zice mama emoționată. Să-l persecute pe băiat! Să-i zdrobească băiatului cariera!...Cum este și el simțitor, e în stare să se prăpădească...”- madam Georgescu vrea să-l sensibilizeze prin orice mijloace pe partenerul ei de dialog, și de aceea continuă în aceeași manieră:

„ Știi ce mi-a zis?” De fapt ea nici nu lasa timp de răspuns interlocutorului și, fie că acesta vrea să știe sau nu, îi spune: ”Mamițo dacă pierz un an, mă omor!... E în stare”. Pentru a fi și mai explicită îi oferă și soluția: „ ...îi trebuie un 6...” Se revine la *funcția instrumentală* , în încercarea mamei de a primi un răspuns favorabil pentru „cariera” fiului ei.

-*funcția de ajustare sau de adaptare față de celălalt* poate fi identificată în secvența dialogată:

„-...Acu, dumneata îl cunoști pe Ovidiu de când era mic. Știi ce creștere i-am dat!...

-Ei! Bravo!”, doamna primind aprobarea de care avea atâta nevoie din partea interlocutorului său.

În ceea ce privește tipul de **participanți**, interlocutorii se situează la granița dintre *legitimi* și *autorizați* (cei doi sunt buni prieteni, dar în același timp reprezintă pe cei cărora ne putem adresa într-o anumită situație, al căror statut social și rol e foarte important).

Trăsăturile comunicării interpersonale în opera caragialianăAplicații

Prof. Diaconu Irina

Sinele trebuie să se autodezvăluie în interacțiune, astfel încât avem un proces de autorevelare, care contribuie la o comunicare eficientă, la o întărire a relațiilor cu ceilalți participanți la interacțiune. Acest proces înseamnă a transmite verbal / nonverbal ceva despre propria persoană, ceva la care ceilalți nu au acces decât dacă noi dorim acest lucru.

Motivul ce determină individul să recurgă la autodezvăluire ar putea fi :

- odata expuse pe față anumite sentimente, atitudini, senzații pe care le trăiești, ne ajută să ne controlăm mai bine ;
- în același timp se pot clarifica idei, opinii, și pot fi controlate imaginile pe care ceilalți și le-au făcut despre noi.

Așadar, se poate remarca din comportamentul verbal și gestual al personajelor, dar mai ales al doamnei Caliopi Georgescu, o *autodezvăluire negativă*, ce pune în evidență mentalitatea burghezei și favoritismul practicat în toate domeniile și în toate timpurile, iar la nivel mai înalt învățământul burghez. („un mare serviciu amical”, „emoționată”, „să-i zdrobească băiatului cariera”).

Și naratorul se autodezvăluie și devine veriga de legătură dintre madam Caliopi și profesorul Popescu. El este actantul principal, cel care trebuie să asigure rezolvarea intrigii. Deși naratorul nu e un personaj autentic fiindcă, dincolo de replici, nu reprezintă un „caracter” în sens caragialesc, admirația lui față de madam Caliopi poate fi tot o disimulare. Salutul „respectos” pentru „o bună prietenă”, oferirea unui serviciu „cu cea mai mare plăcere” sunt dovezi ale recunoscutului conformism al personajelor caragialiene la care se supune și naratorul.

Conform teoriei tranzacționale, în fragmentul propus spre analiză, doamna Caliopi Georgescu se află în ipostaza de părinte, manifestată prin coerciție (femeia încearcă să-l determine pe interlocutor că nota de la morală trebuie schimbată), iar naratorul aceea de copil. Starea acestuia se schimbă în aceea de adult, când crede că a găsit soluția salvatoare:

„ – N-ar fi mai bine, madam Georgescu – zic eu – să fi mers d. Georgescu în persoană la profesor?... Știți..., d. Georgescu, om cu greutate... ca tată, altfel... Eu...de...străin...”

În ceea ce privește *tipurile de tranzacții*, în relația narator – madam Georgescu se realizează o *tranzacție paralelă/complementară*. Astfel, doamna din înalta burghezie orientează discuția către punctele tari ale datoriei naratorului („să vedem cât ne ești de prietin”) de a influența schimbarea notei la morală a lui Ovidiu pentru a putea promova care „vrea să intre în anul întâi” la Facultatea de Drept, dar care „după ce a biruit toate obiectele, s-a-nțepenit la Morală”.

Între personajele fragmentului se stabilește o *relație asimetrică / verticală* în care se recunoaște diferența de statut social (madam Caliopi Georgescu- o „cucoană”, soția unui „om cu greutate” și naratorul despre care nu aflăm multe lucruri dar care presupunem că are o oarecare influență în lumea burgheză a vremii) *cu elemente simetrice* (ne referim la relația de „amiciție” dintre ei). Între cei doi participanți la actul comunicațional există o maximalizare a distanțelor variabilă.

Ca *marcatori verbali*, la început, se folosește termenul de adresare ce implică respectul naratorului, precedat de formula de salut „– Sărut mâna, madam Georgescu”. Femeia trece direct la subiect, fără a-l saluta „– La dumneata veneam”.

Diferența dintre formulele de adresare constă inițial în opoziția plural-singular al pronumelui de politețe „dumneavoastră-dumneata”, pentru ca imediat aceasta să se accentueze în opoziția „Dvs-tu” (prin folosirea de către madam Georgescu a formelor lexico-gramaticale ale verbelor și pronumelor de persoana a II-a singular: „te”, „lași”, „poți”, „să faci”, „să nu zici” etc. Rândul la cuvânt este totuși respectat, deși sesizăm dorința de dominare a personajului feminin a acțiunii comunicative.

Folosirea conjunctivului cu tentă de imperativ denotă poziția de superioritate pe care o ocupă personajul feminin în comunicarea verbală („să nu zici”, „să nu mă lași”, „să-mi faci”, „să te sui”).

Din punct de vedere cantitativ madam Caliopi Georgescu este cea care vorbește mai mult, ea deține inițiativa schimbului verbal și se situează pe poziția înaltă. Comunicarea presupune o continuă negociere a sensurilor, imaginilor, relațiilor care se stabilesc între locutori, interacțiunea verbală fiind susținută de *elemente nonverbale și paraverbale* care aduc noi informații despre aspectele comunicării.

Limbajul comun, cotidian, reproduce vorbirea curentă. Repetițiile, stereotipiile în vorbirea personajului feminin reflectă sărăcia limbajului protagonistei, insistența ei dar și o deficiență intelectuală: „Ti-este prietin...știu că ți-e prietin! Să nu zici că nu ți-e prietin!” De remarcat aici suspensia (element paraverbal) care reproduce golurile din gândire, dar și fonetismul muntenesc „prietin”.

Trăsăturile comunicării interpersonale în opera caragialiană**Aplicații**

Prof. Diaconu Irina

Dintre marcatorii nonverbalii amintim: reducerea distanței naratorului când o întâlnește pe doamnă „...zic eu, apropiindu-mă”, iar dintre cei paraverbalii sisizăm starea de neliniște a femeii, de irascibilitate din tonul folosit și din pauzele pe care le face, dar și confuzia interlocutorului dată de interjecțiile, semnele de punctuație și propozițiile eliptice: „-La mine?/-Da.../-?!”

sau „-Ei?"/ „-Ei! Bravo!”

Și în acest textul locutorii își asumă anumite roluri și operează încercări de *apărare a propriei fețe* sau de *atacare a feței negative sau pozitive a celuilalt*. Observăm o serie de *acte cu potențial amenințator* înlăptuite de persoanele implicate în secvența dialogată.

Madam Georgescu săvârșește acte amenințătoare pentru fața negativă a celuilalt, respectiv a naratorului „Te rog să nu mă lași! Trebuie să-mi faci un serviciu amical!”

Între celei doi interlocutori se manifestă o politețe pozitivă , în mare parte din fragment, căci locutorul manifestă atenție , interes și acord față de ceea ce rostește interlocutoarea sa.” Cu cea mai mare plăcere, madam Georgescu”sau:

„ -Acu dumneata îl cunoști pe Ovidiu de când era mic. Știi ce creștere i-am dat!.../ - Ei! Bravo!” (confirmarea așteptărilor).

Personajul masculin recurge la un refuz mascat, procedeu substitutiv al politeții negative: „ Suntem cunoscuți, ce e drept; dar iar așa buni prietini, nu pot să zic.” Un element complementar pentru exprimarea politeții negative este utilizarea preliminarilor pentru întrebare: „ – N-ar fi mai bine, madam Georgescu – zic eu- să fi mers d. Georgescu în persoană la profesor? Urmă de utilizarea scuzelor „ eu...de...străin”.

Iarna în pădure

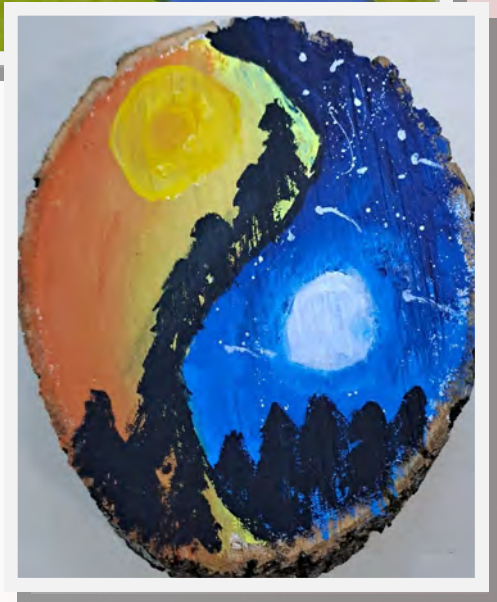
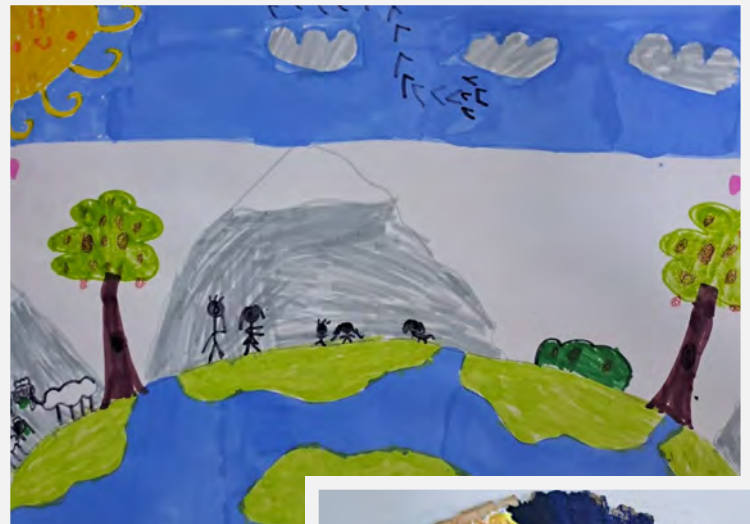
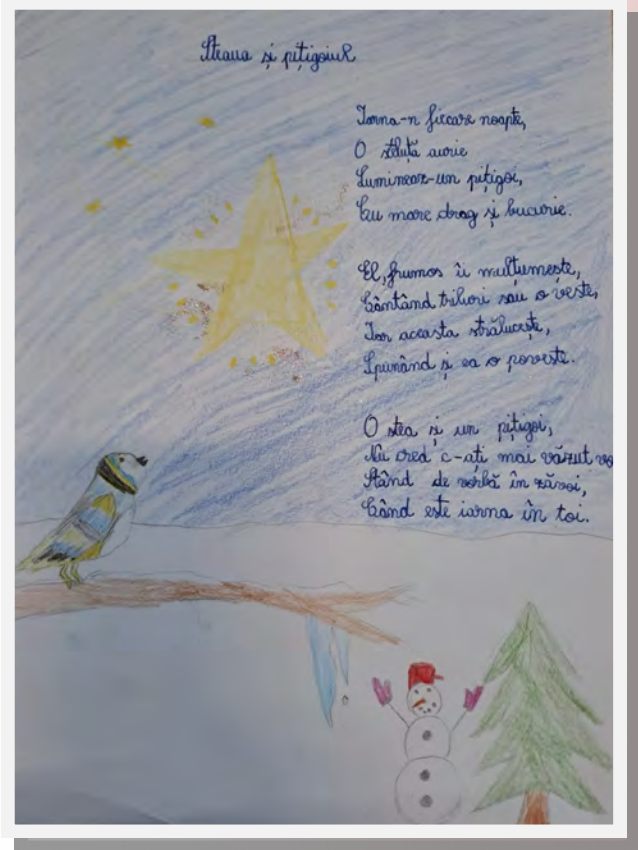
Pe meleagurile noastre a sosit iarna, a patra fiică a anului.

Câteva raze răzlețe și jucăușe, care împungeau crengile copacilor din pădure, au scos animăluțele pădurii din vizuini. Cât de fericite erau că fulgii dantelați străluceau în lumina plăpândă a soarelui palid! S-au adunat pe malul izvorului să construiască un om de zăpadă. Au decis că locul potrivit ar fi lângă salcia înaltă ale cărei ramuri curgeau în valuri spre pământ.

Cei trei prieteni, bursucul, iepurașul și veverița, lucrau de zor. Fiecare a construit câte un bulgăre. Nu munceau pur și simplu, ci se și distrau de minune, alergând și jucându-se cu neaua pufoasă prin poiană.

Omul de zăpadă le făcu inima să tresalte de bucurie, iar pe chipurile lor înflori un zâmbet!

Ciută Ioana,
clasa a III-a D
înv. Măgirescu Ionela

CLASA a III-a D
INV. MĂGIRESCU IONELA

O ZI IMPORTANTĂ PENTRU NOI TOȚI... 1 DECEMBRIE

Ziua Națională a României a fost sărbătorită de preșcolarii grupei mijlocii, de la grădinița cu pp. Nr 23. Alături de doamna educatoare, Iftime Alina- Elena, cei mici au pregătit împreună un program artistic, au dansat, au cântat, au desenat și recitat poezii, îmbracati în costume populare.

A fost invitat un domn militar, care a decorat copiii cu medalii, pentru că sunt cei mai curajoși românași.

Niciodată nu ești prea mic ca să afli lucruri interesante despre țara ta și ce înseamnă să fii român.

Profesor inv. Preșcolar Iftime Alina-Elena

Emoții și bucurie la Festivalul toamnei

Într-o zi splendidă de toamnă, joi 10 noiembrie la ora 15.30, preșcolarii, părinții, bunicii și educatoarele Grădiniței cu Program Prelungit nr. 23 Bacău, structură a Școlii Gimnaziale “Miron Costin” Bacău, s-au strâns cu mic cu mare pentru a sărbători toamna, anotimpul bogăției, într-un festival plin de culoare. Festivalul a reunit expoziții cu lucrări tematice ale preșcolarilor, decorațiuni, produse alimentare și nu numai.

Pășind pe aleile dintre mesele încărcate cu bunătăți, parcă ai fi străbătut ulițele satului românesc. La tot pasul vedeai roadele bogate ale toamnei: porumb și dovlecei aurii, fructe parfumate, legume coapte, flori multicolore, un zdrobitor de struguri pregătit pentru prepararea mustului, o sperietoare, paznic la recoltă, și alte obiecte tradiționale (prosoape cusute manual, covoare țesute în casă, covata în care bunica cerne făina etc.). În acest decor feeric și acompaniați de muzică tradițională românească, activitatea a avut ca scop pregătirea și organizarea serbării de Crăciun și dotarea grădiniței cu materiale didactice. Comunitatea a contribuit cu donații prin care au răsplătit echipa sufletistă și muncitoare de la GPP nr. 23 Bacău.

Cadrelle didactice de la Grădinița cu pp nr. 23

TRADIȚII ȘI OBICEIURI ÎN CADRUL SERBĂRII DE IARNĂ

George Enescu spunea:

„Folclorul nostru...nu numai că este sublim, dar te face să înțelegi totul. E mai savant decât toată muzica așa-zis savantă. Și asta într-un fel cu totul inconștient. E mai melodic decât orice melodie, dar asta fără să se vrea. E duios, ironic, trist, vesel și grav.”

Obiceiurile de iarnă însoțesc sărbătorile ce se derulează cam în aceeași perioadă. Ele încep la 6 decembrie, apoi la 24 decembrie, cu Ajunul Crăciunului, 25 decembrie, Crăciunul, se continuă cu Anul Nou și se încheie după Bobotează, la 7 ianuarie. Crăciunul și Anul Nou prilejuiesc manifestări de o deosebită bogăție folclorică, adesea cu realizări artistice remarcabile: mersul la colindat, mersul la urat cu plugușorul, mersul cu steaua, jocurile cu măști, dansurile.

În grădiniță, la activitățile de Educație muzicală, s-a învățat melodia colindelor studiate în cadrul activităților de limbaj și comunicare, s-au învățat colinde noi și s-au organizat audiții de colinde.

La Educație plastică au fost realizate desene inspirate din obiceiurile de iarnă: Pomul de Crăciun, Moș Crăciun, Nașterea Domnului, Plugușorul, Sorcova.

În cadrul orelor de Abilități practice s-au confecționat obiecte necesare împodobirii bradului și pentru mersul la colindat: stelute, clopoței, brăduți împodobiți, globuri, lăncișoare, măști, sorcove.

Foarte bine au fost valorificate obiceiurile de iarnă în cadrul serbării de iarnă organizată în luna decembrie la Teatrul Municipal Bacovia prin: dansuri populare, montaje literar-muzicale, poezii, cântece despre iarnă, brad, Moș Crăciun, colinde care sunt armonii muzicale de o rară frumusețe, care prin conținutul lor arată toate momentele principale legate de venirea pe lume a Mântuitorului, Dansul Caprei și a Ursului. Preșcolarii au oferit un spectacol plin de emoție, de magie spre încântarea celor prezenți.

Creșterea și educarea copiilor în cultul pentru valorificarea și păstrarea obiceiurilor și tradițiilor revine tuturor factorilor implicați în educarea lor.

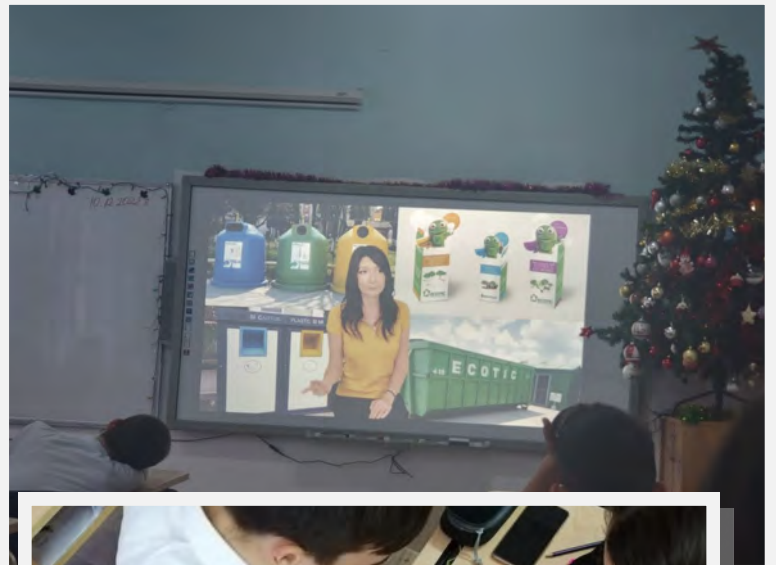
Folclorul românesc, fiind deosebit de bogat, constituie una din mândriile noastre naționale. Prin mesajul său, trezește în sufletul copilului sentimente de adâncă dragoste, admirație și mândrie față de țara unde s-a născut.

Școala și slujitorii săi au datoria de suflet de a face cunoscute obiceiurile de iarnă în rândul generațiilor succesive de elevi.

(Colectivul de cadre didactice al Grădiniței cu PP Nr 23, Bacău)

GRĂDINIȚA CU PP NR 23 BACĂU

Proiect Ecoterrieni,
Prof. coord. Mereacre Liliana

Maidanezii

de Costea Ștefania, clasa a V-a E

Maidanezul cel micuț
Ar dori un loc drăguț
Unde să fie iubit,
Dar și foarte îngrijit.

Maidaneza de pe stradă
Și-ar dori puțină joacă,
Când maidanezul a văzut-o,
S-a bucurat tare mult.

Amândoi s-au întâlnit,
S-au distrat câte un pic.
Ambii s-au bucurat
Căci împreună s-au jucat.

Cățelușul meu

de Costea Ștefania, clasa a V-a E

Al meu cățeluș
E tare jucăuș,
Toată ziua mă pupăcește
Se vede că mă iubește.

Doarme ca un copilăș,
E micuț și drăgălaș,
Prietenii are și el
Ca un copil mititel.

Iubește să fie alintat
E puțin cam răsfățat,
Toată casa îl privește
Iubire multă el primește.

Aleea mea

de Belecciu Ana-Maria, clasa a V-a E

Pe aleea casei mele
Au crescut multe lalele.
Toate-s foarte colorate
Și frumos înmiresmate.

Motănelul

de Tănase Daria, clasa a V-a E

Sus pe deal, pe-acel maidan
Am găsit un mic motan
Cu boticul negru tuci
Mieuna ca să-l ajuți.

Nici nu m-am apropiat mai bine
C-a sărit în brațe la mine.
Știe el că e isteț
Că e pui de maidanez.

prof. coord. Mereacre Liliana

One sheet of paper

I scribble on the blank paper.
 A sheet of paper with no fear
 But why should it fear?
 With no words, no reputation.
 To stand into the hands of them,
 The once with the blank empty stare
 The once with fear
 That stand in front
 Trying to get attention
 To make that reputation
 The one some live for
 The one they might even kill
 But the one they all fear.
 To take that place
 They all want to tear
 But in the end
 When you're unspoken, when you're alone
 You become blank
 Pure like the paper
 They are all fearful of.

Anton Ana Maria, clasa a VIII-a E

Stories...a world of fantasy

The beauty of autumn

The wind blew the leaves off the tree while I was watching it. From the strong trunks of the trees spreaded dozens of thick branches, like the arms of a giant. On this rested, for a short time, the leaves, dried and yellowed by the cold weather of autumn. The crowns of rust were so frequent that the rays of the sun, already so shy, barely scrunched through the leaves. With every wind, the arms of the trees moved and, with them, the leaves fell into a polychromatic chaotic rain. Each leaf seemed to have its own way, a winding road, like a harmonious dance of menuet, which seemed endless. Each leaf whispered a story, one created by the best painter, the master of the game of colours, shadows and lights, autumn.

Chiper Bianca, clasa a VII-a C

"Dear humanity,

In this world of chaos you are steady. In this world of earthquakes you are the building that doesn't fall. Even if it all seems lost, even if you feel like a boat floating in the storm of an ocean, you can find peace.

How, you are wondering?

Simple.

Be kind. Be gentle. Be thoughtful. Listen. See. Care. Dress the way you want. Feel the way you want. It's all right to cry and it takes no effort to be kind. Kindness looks good on you.

Stop your running through life for a moment and look up at the sky. Hold a flower, even if you don't give it to anyone. Listen to the trees as the wind waves through them. Allow yourself to breathe, allow yourself to feel like the sea, peaceful even in the stormy weather outside.

Be the reason someone smiles today, but keep in mind that you are someone too. Don't be hard on yourself, nor the others, because the easier it is to hurt, the harder it gets to heal.

Your mind can be either your palace, or your prison. Don't make it your prison if that means it will take your smile away forever.

We all deserve to be happy, and as someone wise once said: *"Life isn't about waiting for the storm to end ... it's about learning to dance in the rain."*

Apalane Daria, clasa a VIII-a D

*prof. coordonator
 Gheorghiescu Oana*

The cold hug of the waves

It was spring 2016 when I first realized I could breathe under water...

It was sunny and warm outside. My parents and I were on a cruise that tried to reproduce the trail that pirates used to get to an ancient treasure. I was really tired, so I fell asleep right away. I don't know for how long I had been asleep, but I woke up still a little exhausted.

I could hear the waves of the ocean crashing violently against the ship. The sun disappeared behind some dense dark clouds that took over the sky. I heard somebody screaming: 'Everyone on the deck!' I got up and went curiously to see what happened. On the main deck, I realised I wasn't on our cruise. People dressed like pirates were running all over the length of the ship, shouting orders. They were all looking in the same direction. I followed their eyes and then I saw it.

A huge pirate ship was quickly approaching us. I could see, on the deck of that ship, other pirates preparing the cannons on the side of the boat for launching cannonballs into our ship. I looked around. We didn't have cannons and our boat was a lot smaller. The steerer was turning around and trying to speed up. Then I heard a low but stern sound and then some wood cracking. Our boat shook violently and I could hear the angry waves coming in.

I could see that a little island was in our direction, but the ship was too broken to reach it. I could feel it going down faster than I thought it would. I heard the wood cracking again. The boat was getting separated into smaller pieces until the waves of the ocean swallowed it completely. I fell into the freezing water and tried to catch on something but my foot got caught in a piece of metal that was going down fastly. I didn't have time to catch on anything. I could just feel the cold hug of the waves holding me tightly. My eyes hurted, I couldn't feel my leg anymore and my hope totally vanished. I was just waiting for the end to come. After that, at first I thought it was only an illusion, but I could feel my chest going up and down. I was still breathing, miraculously. My eyes didn't hurt anymore so I opened them. I saw a little shadow swimming behind something that should have been a cabin of the ship. I freed my leg and approached. Right when I thought I would see my saver, I could feel something shaking me.

It was my mom, waking me up because we got to the place where the pirates' ship sank right after they got the treasure. So, to my disappointment, it was just a dream.

*Chiper Bianca, clasa a VII-a C
prof. coordonator Gheorghiescu Oana*

Un copil care citește va fi un adult care gândește

Prof. inv. primar Creangă Liliana

Este important să ne facem timp pentru lectură și să îi încurajăm pe copiii noștri să își facă un obicei din a citi în fiecare zi. Atunci când vom aduce copiii în preajma cărților, în preajma lecturii, atunci cititul poate deveni un obicei, și de ce nu, poate chiar o caracteristică a vieții lor.

Odată ce copilul merge la școală este recomandat să îl sprijinim să iubească lectura și să înțeleagă importanța ei. Și cum altfel am putea realiza asta, dacă nu citind cât mai mult și împreună cu ei! Drept mărturie stau activitățile desfășurate cu elevii pe care îi îndrum în procesul instructiv din școală, cât și în cadrul activităților extracurriculare.

Copiii au participat cu plăcere și la Concursul organizat de Editura Didactica Publishing House intitulat *Cartea micilor scriitori* ce a avut ca temă : „Ce este bunătatea pentru tine și de ce este important să tratezi cu bunătate pe cei din jurul tău? Poveștile create sub formă de istorioare, eseuri, chiar poezii, au fost însoțite de desene. Cele mai frumoase creații au fost incluse într-un nou volum și publicat pe site-ul editurii.

Un om care citește este un om educat, iar un om educat nu poate face decât bine societății.

Că „**Nu este alta mai frumoasă și mai de folos în toată viața omului zăbavă decât cetitul cărților**” spunea marele cărturar Miron Costin, patronul spiritual al școlii în care îmi desfășor activitatea, în calitate de profesor învățământ primar.

Cartea este o comoară fără de preț, în care își adună cele mai frumoase gânduri, ca alții să le poată folosi în voie. Dacă vom ști să trezim interesul elevilor noștri pentru citit, dacă vom îndruma, verifica și stimula în acest scop, vom crește generații care vor simți o „sete” permanentă pentru citit, pentru cunoaștere, pentru lărgirea orizontului lor cultural, ceea ce se va răsfrânge pozitiv asupra vieții și activității lor.

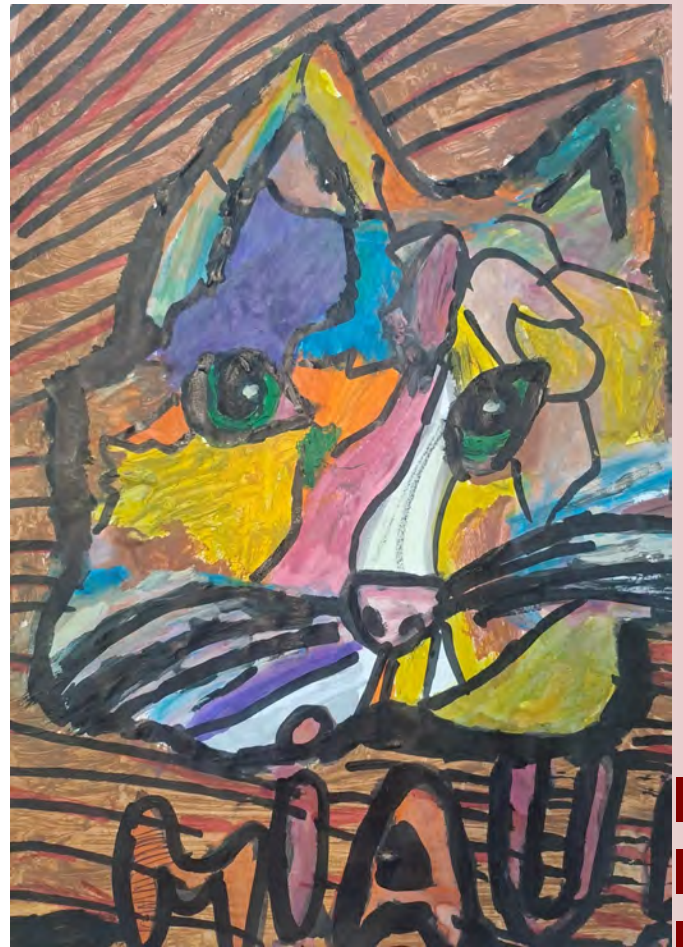
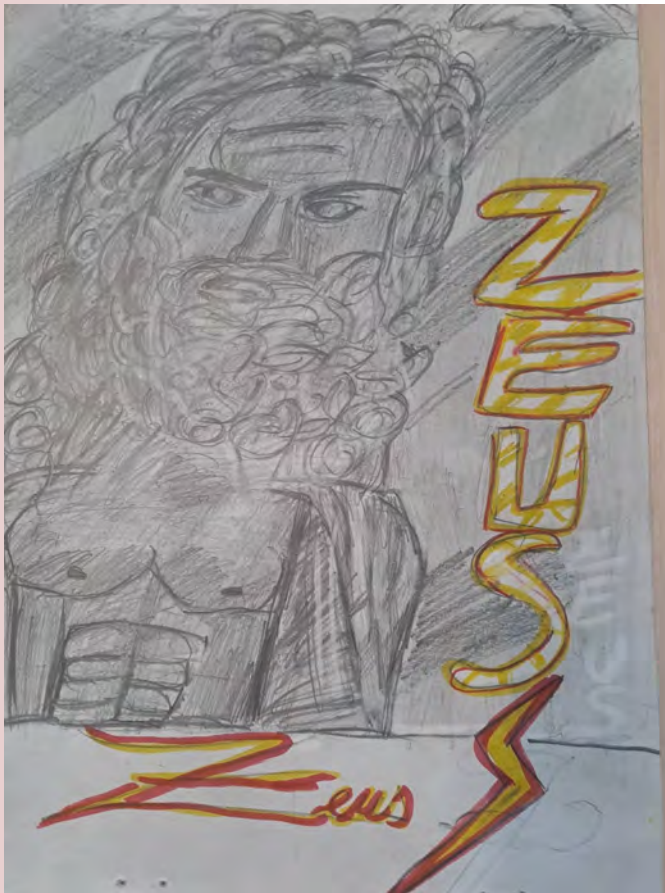
Take me

IFRIM ȘTEFANIA, CLASA a VIII-a C

Take me to the lakes
 where all the poets went to die,
 Take me to the hills
 where all the painters went to shine.
 Take me to the towns
 where all the ladies found their love,
 Take me to the starry sky
 Where all the angels shine above.
 Take me to the peaceful world
 I know we'll never get to see,
 Take me and don't leave me yet
 Cause I know we are meant to be.
 Take me somewhere far away
 I know a place where we could run ,
 Take me and never forget
 The time I was your only sun.

Licuricii exploratori ai clasei I E, coordonați de prof.înv. primar, Rotaru Ramona-Elena au participat cu gânduri entuziaste la activitatea dedicată „Unirii Principatelor Române” ce a avut loc pe 24 ianuarie 1859

CLASA a IV a D
INV. CREANGĂ LILIANA

Pasiunea mea

Negrii Miruna, Școala Gimnazială „Miron Costin” Bacău clasa a VII-a A
Prof.coordonator Patriche Roxana

Pictura...Pasiunea mea cea mai mare, prin care mă pot exprima, îmi pot vărsa toată tristețea, neliniștea, creativitatea și imaginația. Cu toate că este o pasiune destul de comună, consider că între mine și artă există o legătură specială. Este un lucru care mă caracterizează, care îmi permite să văd viața cu alți ochi, numai în mii și mii de pete de culori.

De mică am căpătat această iubire pentru pictură, cu toate că, bineînțeles, un copil de 5 ani auzea de la educatoarele de la grădiniță numai „Nu depăși conturul, colorează numai în interior!”, sau „Nu mai mâzgăli fără rost!”. Nu le ascultam niciodată și făceam ce doream. Iubeam să desenez acasă, după o zi lungă de grădiniță, oameni cu capete imense. Îmi foloseam mereu creioanele cerate pe hârtie de xerox, desenând liberă și fără reguli. Animale, personaje din desene animate, peisaje erau printre puținele lucruri preferate de mine pe care le puneam pe hârtie. Câteodată, pereții erau pânza mea...Urme de carioci, de creioane colorate, markere și forme hazlii sunt prezente pe pereții dormitorului meu.

Am făcut multe greșeli, experimente și încercări, acestea transformându-se puțin câte puțin în succese mari. Sunt foarte mândră că am evoluat considerabil și că nu m-am lăsat bătută niciodată. Continui să învăț, sperând ca într-o bună zi lucrările mele să devină cunoscute, însă important pentru mine este să le transmit altor persoane sentimentele mele prin intermediul operelor realizate.

Fiecare om are câte un talent ascuns, important este să găsească cheia potrivită pentru a-și deschide mintea și a realiza care este acesta. Important este să fii o persoană creativă, curioasă care are curajul de a-și dori să creeze și să descopere noi laturi ale vieții sale.

Vis de iarnă

Grădinaru Amalia, cl. A III-a B

Inv. Rotaru Daniela

Este iarnă. Afară a început să ningă liniștit cu fulgi mari de zăpadă.

Mihai stă în casă, la căldură, privind de la geam dansul lin al fulgilor de nea. Toată iarna a visat să se joace cu zăpada albă, alături de prietenii lui. Însă până acum zăpada nu a apărut. Își dorea atât de mult ca stratul de zăpadă să se facă suficient de mare ca să se poată juca.

Băiatul se tot uita la steaua din vârful bradului, așteptând parcă o minune. Deodată, își întoarse privirea spre geam și parcă avea în față o priveliște de vis...copii cu căciuli și fulare groase se joacă prin zăpada sclipitoare, aruncând cu bulgări și rostogolindu-se prin zăpadă. Apăru și un cățel pufos care făcea tumbe prin omăt.

Se uită iar la steaua din brad și apoi întoarce capul spre geam, dar totul dispăruse, nu se întâmplase nimic.

Seara se lăsa încet și Mihai merge să se culce cu gândul la priveliștea de vis pe care a văzut-o pentru puțin timp.

A doua zi dis de dimineață, când bunicii încă dormeau, a alergat la geam a văzut zăpada și, încet, și-a luat fularul, geaca, căciula, apucând în brațe și săniuța. A alergat afară, dar spre surprinderea lui nu a văzut pe nimeni. Era așa de pustiu! S-a gândit să facă un om de zăpadă mititel, cu brațele din crengi, ochi de cărbuni, gură din pietricele și un nas lung din morcov. Se uita la el trist pentru că nu putea să se joace cu el. Deodată, de pe deal, se auzi un zgomot. Când ridică privirea văzu o ceată mare de copii, toți alunecând de pe deal cu săniuțele, fluturându-le fularele roșii în vânt, așa cum îi văzu și în vis.

Mihai îi îmbrățișează pe toți cu bucurie, realizând că iarna nu e la fel de frumoasă dacă nu împărtășești bucuria cu cei dragi.

O fetiță cuminte

Trofin Elena Corina, cl. a II-a C

Coordonator, inv. Budău Nicoleta

Cand un copil mai mic ca mine,
Vorbește cum nu se cuvine,
Ori țipă, zgărie și minte,
Să fie bun i-aduc aminte.

Și seara la culcare nu spune,
Măcar o mica rugăciune,
Și bagă degetele-n gură,
Și zahăr din cutie fură,

Și stă cu mainile murdare,
Eu mă gandesc că sunt mai mare,
Și-l iau frumos pe langă mine,
Și îl învăț cat pot de bine,
Să fie bun, cinstit, curat,
Cum mama mea m-a învățat.

Corbul și porumbelul

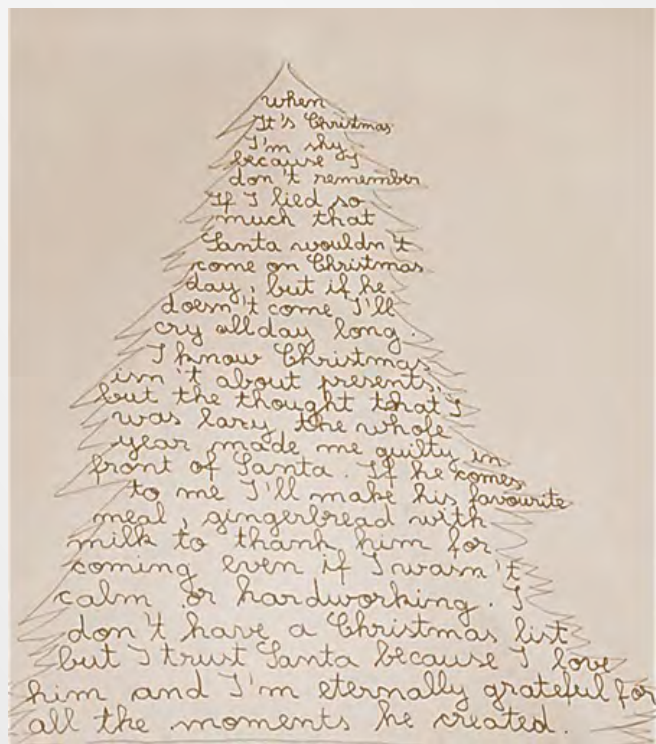
Alesia Gheorghiuță, 6A

Pro. Diaconu Irina

Era odată- un porumbel
Ce avea, în pliscu-i mititel
O bucațică de slănină,
Zbura cu ea, înspre grădină.
Pe lângă el, trecu- furios,
Un corb negru de-abanos.
Uimit, uitându-se spre el

Ce -avea în cioc acel porumbel?
Acesta ajunge lângă el,
Și-l salută pe porumbel,
Dar el nu vrea ca să-i răspundă,
De frică slănină să nu-i curgă.

„Bine dragă porumbel,
Eu plec acum,
La mama ta, să-i spun ceva.
Plângea, plângea și suspina,
Că nimeni nu o căuta,
Nici tu, nici altcineva.”
Aceasta, când îl auzi :
„Ce s-a -ntâmpnat cu ea
De plânge mama mea?”
Și din cioc îi cădea
Bucata de slănină,
Iar corbul iute o lua
Și o-înghiți ca pe sarma.

Miron Alexia-Ioana, clasa a VI-a B
prof. coordonator Gheorghiescu Oana

Răsărit montan

Ungureanu Roberta ,6B

Zilele trecute, eram într-o zonă montană fascinantă...Am decis sa mergem pe munte din apropiere, pentru a vedea mirobolantul răsărit.Am așteptat câteva minute,până când am văzut ceva...

La început, s-a ivit un semicerc portocaliu precum coaja unei mandarine.Apoi,încet,încet,a început să iasă la suprafață soarele cel rotund.Mingea arzătoare de foc de abia se ivise deasupra creastei abrupte a muntelui înalt.Cerul cel colorat cu mov strălucitor și roz palid era mai frumos ca niciodată.După aceea,ne-am luat micul dejun sub acest minunat fenomen al naturii.Timpul trecea,iar eu nu puteam să mă satur,uitându-mă la răsăritul colorat.Odată cu lumina ivindu-se,am început să văd mai bine florile cele gingașe,rândunelele cele negre tăciune,iarba plină cu roua curată ca lacrima.Părul îmi flutura în ușoara adiere a vântului blând de dimineață. Am realizat că,fără lumină,nu putem vedea frumusețile și minunile Mamei-Natură,cea mai importantă pentru noi ,oamenii.

Dor de Eminescu

Bianca Chiper, 7C

Când spunem *Eminescu*,
Spunem *România!*
Inima ne-e plină
De dor și de mândrie.

Am vrea să vii aici
De-acol ,din lumea ta,
Frumos să ne ridici
Cu măiestria ta.

Cum într-o lume mare
Cu lipsuri fel și fel,
Ai ridicat la soare
Frumos ca un castel.

Graiul cel fără seamă
Al Țării Românești,
Rostind fără de teamă
Istorie și povești.

Pur si simplu... Eminescu!

Rău Ariana, 7C

Un poet minunat
De multă lume admirat,
Iar așa cum se-auzea,
Fiind băiet paduri cutreiera.

Un om bun si educat,
De bătrâni bine-nvățat,
Ce a reușit s-arate,
Că dacă dorești se poate.

Uite așa a reușit
Să ajungă împlinit,
Și să aibă un renume
Eminescu i se spune!

Pădurea de aramă

Bianca Chiper, 7C

Anotimpul mult vestit,
Frumoasa toamnă, a venit!
Pădurile a-mpodobit,
E un peisaj, ești uluit!

Copacii din pădurea calmă,
O platoșă de aramă
A pus în coroana lor,
Focul, în culoarea frunzelor.

Păsările călătoare
Și-au făcut a lor mutare,
În țările calde, faimoasele,
Unde le surâde soarele.

O ceață subțire, delicată,
Se plimbă prin pădurea toată,
Prin aurul castanilor,
Prin focul stejarilor.

Profesor coordonator Diaconu Irina

Legenda merelor de aur
Bianca Chiper, 7C

A fost odată,
 Într-un timp demult uitat,
 A fost o minunată fată
 Și- un fiu de împărat.

Într-o zi, al fetei tată,
 Mare boier în cel regat,
 Ce-avea o livadă minunată
 A rămas neplăcut impresionat.

Avea un măr frumos, înalt
 Ce făcea-o roadă aurie
 Poleită din aur curat,
 Coroana sa, acum pustie.

Au încercat soldați și tineri
 Dar nicicum nu reușeau,
 Să prindă hoțul, nimeni.
 Obrajii boierului ardeau...

De toate cele întâmplare
 Află Roșu-mpărat,
 Așa că l-a trimis să-ncerce,
 Pe al său fiu neînfricat.

Acesta-n urmă precizat
 A plecat să fac-o vizită,
 La locul unde s-a-ntâmpnat
 Acea faptă auzită.

Toată noaptea a vegheat,
 Cât a fost de lungă,
 Iar când de ziuă s-a crăpat
 Auzi o șoapt' prelungă.

Era ca o melodie,
 Cântată de sirene,
 Ce îi trezea melancolie,
 Ochii i se-nchideau alene.

Se trezi brusc,și,
 La un bufnet zgomotos
 Privind atent, în jur văzu
 Pe căpcăunul fioros.

Fiul de-mpărat luă
 Sabia în mâna dreaptă,
 Pe căpcăun îl atacă,
 A cărui figură căzu lată.

Fiul de-mpărat strigă:
 „Am prins hoțul, măi, boiere!”
 Boieru-n grabă alergă

Și-și văzu dragile mere.

Povestea se încheie- aici,
 I-a dat fata drept soție...
 Toată lumea ferici,
 Și trăir-o veșnicie.

Trandafirul și păpădia

Cheptea Andreea, 6D

Demult, pe o câmpie înverzită,
 La marginea orașului întâlnită,
 Trăiau un trandafir și o păpădie
 Cu o frumoasă pălărie.

Trandafirul susținea că este mai frumos
 Fiindca era foarte orgolios.
 Păpădia și ea era frumoasă,
 Dar nu așa orgolioasă.

Trandafirul, roșu, înalt, țepos,
 Chiar era foarte frumos.
 Păpădia, galbenă și mică,
 Era foarte frumușică.

Într-o zi, cu ploaie multă,
 Început-au o dispută,
 Fiecare se credea frumos,
 Așa că se certau serios.

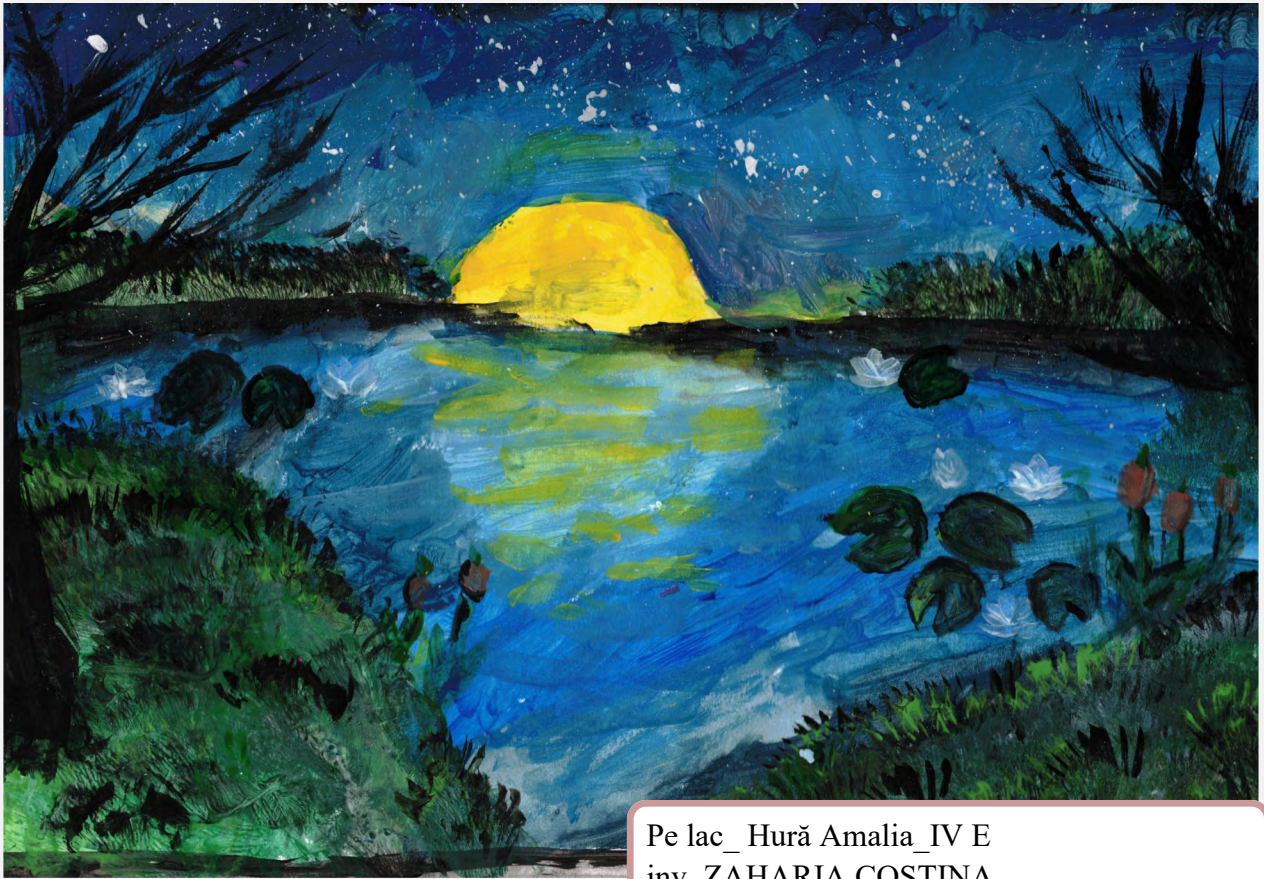
-Eu sunt roșu, parfumat,
 Toți ce trec pe aici mă plac!
 -Eu sunt galbenă și mică,
 De felul meu, mai cumițică!

Și pe când ei se certau,
 Doi copii pe acolo treceau,
 Le-au placut ambele plante,
 Pe dată le-au pus în coșurile lor plate.

Ei mamei le-au dăruit,
 Ea frumos le-a mulțumit,
 Pe dată în vază le-a așezat,
 Tare mult i-a plăcut cum ele una lângă alta au arătat.

Trandafirul s-a ofițat,
 Dar păpădia s-a bucurat,
 Ele mult în vază nu au stat,
 Căci mama le-a aruncat.

Profesor coordonator Diaconu Irina

Pe lac_ Hură Amalia_IV E
inv. ZAHARIA COSTINA

Sport și sănătate_Marcu Natalia_IV E
inv. ZAHARIA COSTINA

Herghelegiu Maria, 7E,
prof. coord. Mereacre Liliana

Vaza cu flori Mihalache Teodora, clasa a IV-a D,
inv. Creanga Liliana

Davidof Mayssa, 8A,
prof. coord. Mereacre Liliana

Duminică, 10:00

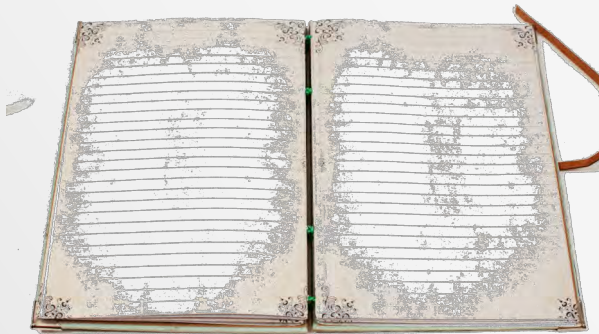
Dragul meu jurnal,

Stoian Daria, 8E

Profesor Diaconu Irina

Am ținut să-ți scriu așa de dimineață, pentru că am avut un vis minunat. Un vis în care apărea și Moș Crăciun! Stii deja cât de mult îmi plac cadourile și sărbătorile de iarnă și cred că acesta este și motivul acestui vis: gântul îndelungat la iarnă.

Odată ce am adormit, Moș Crăciun și-a făcut apariția într-un costum mare și roșu, într-o sanie trasă de reni frumos aliniați și puternici, oprindu-se în dreptul meu cu un sunet asurzitor. Vocea lui caldă m-a făcut să mă relaxez, spunându-mi mai apoi că sunt norocoasa acestui an. Prima dată, nu am înțeles la ce s-a referit, însă mi-a explicat cu blândețe că, în fiecare an, alege un copil la care se duce și îl întrebă personal ce-și dorește de Crăciun. Îți vine să crezi? Eu? Norocoasă?

Așa că, am vorbit ore întregi cu el, mărturisindu-i dorințele mele și despre preferințele și pasiunile mele, dar cum tot ce-i frumos ține puțin, Moșul a plecat, lăsând în urma lui fulgi de zăpadă. Revin mâine cu un alt vis! Pe curând!

Prima zi de Crăciun

Stoian Daria, 8E

Profesor Diaconu Irina

Era în prima zi de Crăciun... M-am trezit devreme, fiind învăluită imediat de căldura fierbintelui șemineu, dar și de mirosul proaspeților biscuiți, în formă de om de zăpadă. Asta era... Crăciunul!

Am dat la o parte perdelele și am zărit străzile acoperite cu un covor moale și pufos, copacii de zahăr cu cojoace grele de omăt, casele ascunse de căciuli argintii de postav și fulgii, ca un roi de fluturi albi ce se plimbau pe cerul singuratic. Am ajuns cu pași repezi în sufragerie, unde se afla bradul și mulțimea de cadouri. Dar, chiar când să deschid hârtia frumos ambalată cu fundiță roșie, ceva dinăuntrul meu m-a oprit. Eram singură, deoarece familia mea dormea. Așa că, ce poți face în prima zi de Crăciun când îți aștepți familia să se trezească pentru a desface cadourile, decât să stai în pat cu o ciocolată caldă și biscuiți, citind o carte?

Asta am și făcut, iar cadourile și atmosfera s-au dovedit a fi unele extraordinare!

Drumul tradiției

Tănase Beatrice

Clasa aVIII-a E

Profesor Diaconu Irina

Bucle inelate de bumbac, îmbibate în lacrimi de plumb, se unduiau cu mișcări vlăguite peste boltă, cernând cu migală de-a lungul ramurilor, înveșmântate în mătăsurii palizi, cristale mărunte de zahăr. Figurile poleite în straturi subțiri de argint ale acestora se frângeau în pomeții mei stacojii, despicându-se în stropi reci de apă.

Mi-am adâncit lacomă mâinile în buzunarele largi ale paltonului, scrutând cu priviri frenetice meleagurile, parcă prinse în timp. Fâșii de lumină plăpândă, împletite alene prin văzduhul întunecat de ceață, conturau silueta unei porți modeste, peste care zăceau aliniat, asemenea clapelor unui pian, scânduri brăzdate de așchii cafenii. Unghiile mele trandafirii s-au afundat în palmele moi, un geamăt înăbușit alunecând iute în briza înghețată, sub slabul meu ciocănit. O bătrână, a cărei chip brun era încrustat cu riduri adânci, își strângea cu fermitate un batic imaculat peste părul arămiu, mărginit de fire gingașe și fumurii.

-Mă scuzați! am strigat, fluturându-mi mâinile într-un vals haotic deasupra capului. Credeți că m-ați putea putea...bunico?

Un chicot scurt mi desprinse de pe buzele ușor crăpate. Picioarele mă purtaseră până în capătul satului, până la casa bunicii. Brațul ei mă cuprinse într-o îmbrățișare caldă, îndrămindu-mă spre ușa îngustă, printre ale cărei mici crăpături se scurgeau miresme dulci. Bătrâna îmi indică cu un gest primitiv un scaun, poziționat la gura sobei, înșesată de flăcări ruginii, ce se jucau năvălașe, pictând umbre rotunde pe podea.

-Ce te aduce aici, pe așa o vreme, copilă? grăi preocupată bunica, mișcându-și neconținut mâinile printre ustensilele de bucătărie.

-Distribuiam câteva broșuri ale școlii, am murmurat absentă, plimbându-mi vârful degetelor peste cotoarele cărților, presărate cu fire de praf cenușiu și stivuite pe câteva rafturi, arcuite sub presiunea aplicată de acestea.

Fire subțiri curgeau lin peste cotlonul castaniu al mobilierului, schițând tabloul unor valuri aurii de miere, care învelesc un aluat fraged și rumen. Mi-am lipit palma de romanele sculptate cu litere lucioase, cercetând încordată spațiul păzit de acestea. Un carnețel cu un aspect decolorat se sprijinea epuizat de un perete. Am răsfoit paginile gălbui, ce au impregnat gurmande cerneala întunecată, călăuzind-o într-o serie rafinată de linii și spirale. Era un manuscris, unul cu un aer atât de nesemnificativ, însă a cărui litere păreau să poarte atât de multe voci.

Drumul tradiției

Tănase Beatrice

Clasa aVIII-a E

Profesor Diaconu Irina

-Văd că ai găsit carnetul, liniștea fu străpunsă de cuvintele răgușite ale femeii.

O ceașcă rubinie, care adăpostea picături amăruie de ceai, îmi fu oferită cu ospitalitate. Am sorbit încetisor lichidul fierbinte, rumegând vorbele bunicii.

-A trecut destul timp de când nicio ureche nu a auzit povestea, rosti precaută vârstnica, învăluind cu degete tremurânde manuscrisul și aruncându-mi căutături întrebătoare.

Mi-am înclinat capul, luciri încurajatoare inundându-mi ochii.

-A fost odată..., începu ea domol.

Graiul plăcut al bunicii țesea șirul poveștii pe sub pleoapele mele, ce se lipeau molcom, împovărate de epuizare. Distingeam fiecare detaliu cu o claritate izbitoare. Mărgele de rouă, suflate cu foițe de cupru, se răsfireau agale peste firele de iarbă, scăldate într-un verde crud. Șuvițe de lumină încrustate în alamă, ce împresurau loiale astrul, glazurau cu oscilații migăloase șirul lung de case, prelins peste câmpiile roditoare. Acestea erau străbatute de țărani simplii, cu furca rezemată de umerii arși de soare, îndreptându-se spre locuințele sale, înmuiate în răssetele cristaline ale dragilor lor copii. Iorgu, un băiețel slăbuț, cu firele ondulate de păr împăștiate răzleț sub atingerea călduță a unei adieri și peste care cădeau straie largi, pătate cu firmituri de pământ, își croia drum sfios printre aceștia. Strângea la piept un carnețel grosuț și un creion cu mina tocită, mișcându-și buzele într-un ritm alert și apropiindu-și sprâncenele bălai în semn de concentrare. Cortul impunător al învadorilor se înălța înaintea privirii lui, marcate de îngrijorare. Băiatul se piti la rădăcina unui arbore falnic, cufundând vârful creionului în hârtia traversată de cute. Misiunea lui consta doar în ascultarea și notarea informațiilor împărtășite de inamici, privitoare la următorul lor atac, pentru a divulga secretele sătenilor, pentru a-și apăra tradițiile și obiceiurile de român. La auzul primei bătăi de clopot, ce anunța venirea nopții, Iorgu își împinse palmele în scoarța aspră, ridicându-se în capul oaselor și fugind, fugind spre refugiu. O clădire, peste care își extindea brațele un acoperiș cărămiziu, a cărei ferestre conturau profilurile unor oameni devotați, îl primi cu încântare. Femeile mângâiau cu îndemănare firele de lână trecute prin războaiele de țesut. Un grup armoniza note dulci în cântece populare, în timp ce câțiva bătrâni își cufundau uneltele ascuțite în bucăți maronii de lemn, înconjuțați de micuți, pregătiți să transmită tainele învățate următoarelor generații. Oameni puri, lipsiți de tehnologie, ce găseau fericirea într-un colț de pâine, o carafă cu apă sau într-un răsărit de soare, cu palmele bătătorite de munca dură depusă. Iorgu oferi timid carnețelul, a cărui conținut le prezentă un început pentru a-și apăra biserica, satul, datinile, tot ce îi făcea români.

Genele mi s-au despletit iute, arzând de curiozitate. O liniște profundă se instală în odaie.

-Au...au reușit, nu-i așa? mi se frânse temător glasul.

-Privește în jur! Te-ai mai afla într-un așa loc, încărcat de tradiție, dacă nu ar fi reușit? șopti bunica, plasând manuscrisul înapoi pe raft.

Fiecare vas, veșmânt, icoană, obiect meșteșugăresc ce înconjura camera, ruptă din alte vremuri, era o mică parte din mine, era *acasă*.

Ursul și iepurele

Câți dintre voi v-ați întrebat
 Ce poate fi mai important:
 Să fii impunător, măreț
 Sau e de-ajuns să fii isteț?
 Despre asta vom vorbi
 În fabula noastră, copii!
 Într-o zi un urs măreț,
 Dar la minte nătăfleş
 A găsit pe un imaş
 Un biet pui de iepuraş.
 Era mic și speriat,
 Dar la minte luminat.
 Ursul l-a tras de urechi,
 Dându-i palme ...în perechi
 Și sârmanul iepurică
 Acum tremura de frică.
 Dar, făcându-și el avânt
 A-nceput să ia cuvânt
 Și i-a spus marelui urs
 C-are un secret ascuns,
 O comoară stă pitită
 De nimeni nu e găsită.
 Ursul, cam lacom de fel
 Și-a băgat nasul nițel,
 Dar ariciul la-nțepat
 Chiar pe nasul lui bombat
 Și-a fugit cât a putut
 Până n-a mai fost văzut.
 Iepuraşul cel viteaz

Zise cu un pic de haz:

Ursule, tu ești măreț,
 Dar ești tare nătăfleş!

ANTAL ȘTEFAN

Clasa a IV-a E

Noaptea sfântă

În noaptea de Crăciun preasfântă
 Toți îngerii din cer îți cântă,
 Și îți fac sufletul să salte
 De multe bucurii ai parte.

Cu tată, mamă, frați, bunici,
 Cu mari și mici petreci aici
 Că-i seara sfântă de Crăciun,
 Să fii mai darnic, să fii bun!

Să-mparți cu bucurie mare
 Colind frumos la fiecare,
 Căci astăzi s-a născut Isus
 Și pace nouă ne-a adus.

Fermecătoarea noapte sfântă
 Să vă aducă bucurie multă,
 Să vă presoare-n suflet bunătate,
 De bun și de frumos să aveți parte!

MORĂRAȘU VICTOR

Clasa a IV-a E

Înv. ZAHARIA COSTINA

Nero

Iarna

Gașpar Petronela-Maria

Clasa a III-a C

Cu codița lui pufoasă
Mătură tot de prin casă.
Cu boticul alb, lucios,
Lumea zice că-i frumos.

Când se duce de pe hol
Doar codița-l dă de gol,
Iar el liniștit așteaptă
Să vină la el o fată.

Are năsuc rece și pufoș,
Drăguț și prietenos
Și cu lăbuțe cu pernuțe
Se strecoară printre mânuțe.

Vasilaș Larisa

Clasa a III-a C

Iarnă, iarn-atunci când vii
Tu îi bucuri pe copii.
Ei se joacă cu zăpadă
Și le place o grămadă.

Daruri multe de Crăciun
Tu ne-aduci ce e mai bun,
Chiar și un cadou mai mic,
Ne mai dai și un pupic.

Tu ești foarte răcoroasă
Și ne dai vreme geroasă.
Tragi cu sania copii
Lor le place-atunci când vii.

Învelești și iarba verde
Că ea nici nu se mai vede.
Și ninsoarea când ne-o dai
Știm că nu e luna mai.

Iarnă, tu frumoasă ești
Când ne spui multe povești!
Unii cred că tu ești rea
Dar ești prietena mea.

Înv. Iordache Simona-Beatrice

Albișor

Alexandru Bianca
Clasa a III-a C

Înv. Iordache Simona-Beatrice

Animalul meu preferat este pisica. Bunica mi-a oferit drept cadou un ghemotoc de blăniță, un pisoiaș mic, alb și pufoș. M-am îndrăgostit pe loc de el.

Albișor, așa cum l-am numit pentru că e alb ca zăpada, are doi ochi albaștri, mustăți fine și patru piciorușe scurte. Micuțului meu Albișor îi place să doarmă la căldurică și să se joace cu ghemul bunicii. Odată, s-a încurcat atât de tare în lâna roșie, încât credeai că e un mărțișor plimbăreț. Doar coada stufoasă te făcea să crezi că, sub ața moale, e o mică vietate zburdalnică.

Toți prietenii mei vin să se joace cu el. Ei sunt încântați și dornici să aibă și ei un animal de companie așa de drăgălaș.

Bucuriile iernii

Vasilaș Larisa

Clasa a III-a C

A sosit iarna friguroasă. Fulgii de zăpadă au început să cadă din norii pufoși.

Alexandra era supărată deoarece era răcită și nu putea să iasă afară. Ea credea că iarna e vinovată, pentru că aduce frig și gheață. Bunica ei i-a spus că și iarna e la fel de frumoasă ca celelalte anotimpuri calde. Alexandra nu înțelegea despre ce vorbea ea. Bunica a încercat să-i spună că iarna poți face un om de zăpadă, poți să te dai cu sania, poți să mergi la schi, poți să te joci cu bulgări de zăpadă și poți face îngerași. Nepoata era uimită câte lucruri minunate îți poate aduce iarna și nu a mai fost supărată.

După ce i-a trecut răceala, Alexandra s-a bucurat de toate cele spuse de bunica ei. Acum e fericită.

Părerea mea este că iarna este un anotimp frumos și nu ar trebui să fim supărați din această cauză, ci să trăim plăcut fiecare moment oferit.

Afină, cățelul meu

Florea Maria

Clasa a III-a C

Animalul meu preferat este câinele. Îmi plac foarte mult câinii deoarece sunt prietenoși și loiali.

De ziua mea am primit un puiș de câine. M-am bucurat atât de mult, încât i-am pus numele fructului meu preferat: Afină. Ea este mică, pufoasă, cu ochii precum cristalul, are culoarea albă, este sprintenă, jucăușă, hoțomană și foarte curioasă. Ea mi-a fost și îmi este alături în diferite momente și nu m-a lăsat la greu niciodată. De cele mai multe ori merge cu mine la școală și mă așteaptă atunci când ies.

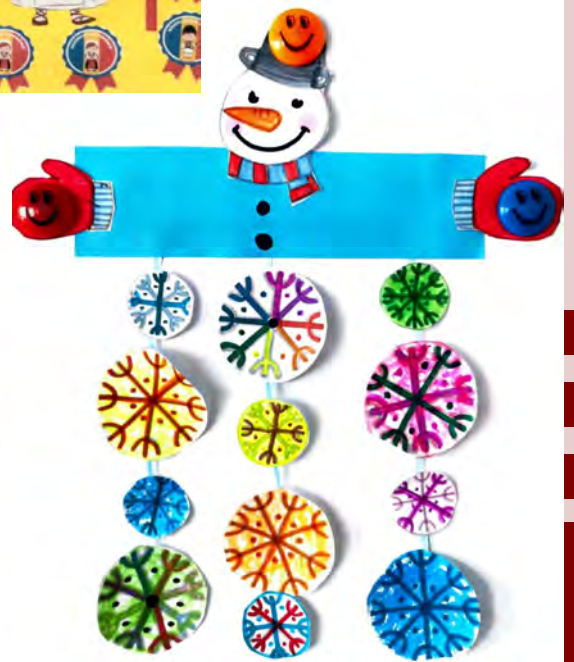
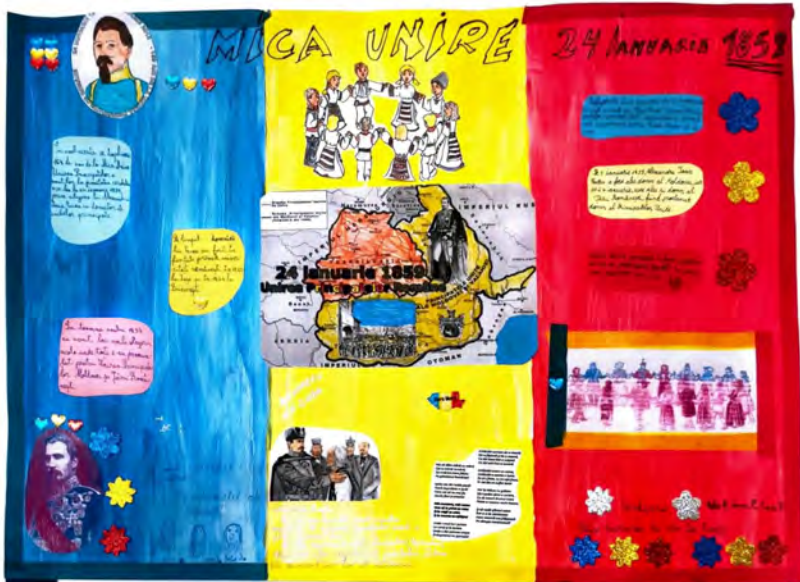
Odată, când un copil mai mare m-a jignit și mi-a luat din mână biscuiții, ea a lătrat atât de tare încât s-a speriat și nu a mai îndrăznit niciodată să se apropie de mine. O iubesc și o consider prietena mea cea mai bună și cel mai minunat prieten din lume.

Mi-ar plăcea să le spun prietenilor mei să aibă fiecare un animal de companie, indiferent care este preferatul lor, deoarece și acestea au nevoie de dragostea noastră.

Înv. Iordache Simona-Beatrice

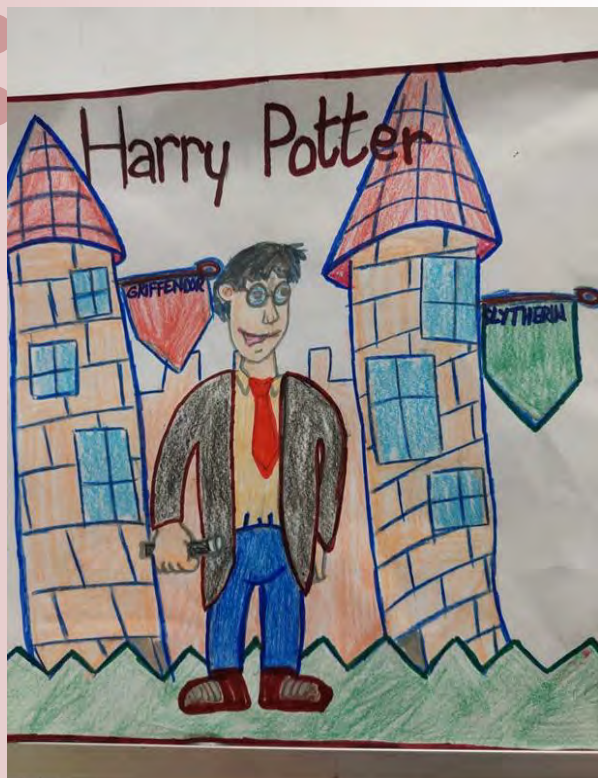

Proiect Provocarte— CLASA a III-a C

'Copiii si iarna', Nacu Anca, clasa 2B,
inv. Buzduga Alina-Maria

„Inimi simple”, Nacu Anca, clasa 2 B,
înv Buzduga Alina-Maria

Iarna

Ninge iar în țara mea

Totul e de catifea.

Câmpul, pomii, ntregul sat,

Haină albă au îmbrăcat.

Pe pământ, pe străzi, pe case

Stau stelute sclipicioase,

Coborât-au blând din cer

Făcând totul giuvaer.

Le privesc prin geamuri lucii

Și copiii și bunicii,

Dornici iarăși să răsbată

Prin omătul de-altă dată.

Cu alaiul său de fluturi,

Iarna face să te bucuri.

Îți aduce-n dar ninsoare,

Trece tot în sărbătoare.

Tămi Maria

Clasa a IV-a E

Înv. Zaharia Costina

PLOAIA

Într-o zi toridă de vară, soarele își făcea loc tot mai mult în arenele albastre ale văzduhului, trimițând sulițe de foc și alungând toate vietățile spre răcoarea codrilor. Era neîgăduitor de cald, iar ciripitul zgomotos al păsărelelor implora venirea ploii.

Deodată, pe cerul senin s-au ivit fuioare de nori ce izvorau din adâncuri. Pământul era stropit cu picături mari și repezi, formând o perdea de apă.

După căldura dogoritoare, toate plantele erau înviorate de picăturile cristaline și răcoritoare. Chiar și viețuitoarele ce stătuseră ascunse, ferite de arșița înăbușitoare, au ieșit să se bucure de mult așteptata ploaie.

Precum un burete uscat, frunzele copacilor s-au grăbit să absoarbă licoarea ploii și apoi și-au preschimbat hainele de un verde palid într-unele de un verde aprins.

Pe valea râului se auzea un șuier de aur sfâșiat, ce se amesteca în zgomotul clocotitor al apei. În scurt timp, bile mici de gheață se rostogoleau în iarbă.

În câteva minute, liniștea înviorată se așternu peste natură ca o binecuvântare. Doar în depărtare, câte un tunet răzleț trimitea mesajul de renunțare.

Prin perdeaua de nori începură să pătrundă săgeți de lumină, care făcură să dispară mărgelile de gheață presărate prin iarbă. Ca un brâu multicolor apăru curcubeul, zâmbetul lui Dumnezeu din spatele lacrimilor cerului.

MARCU NATALIA ,Clasa a IV-a E

Înv. ZAHARIA COSTINA

Aventura Crinei

Bârcoci Cristian, Clasa a III-a C
Înv. Iordache Simona-Beatrice

Este iarnă. Afară ninge liniștit. Crina stă la căldură în casă. Părinții ei nu o lasă să meargă la săniuș deoarece cred că este periculos. Vede cum copiii se dau cu sania pe dealul din depărtare și fac oameni de zăpadă.

Atunci i-a venit o idee: se va strecura afară după ce părinții ei vor pleca la serviciu. De fapt, ea le-a spus că se va întâlni cu o prietenă. Dar, pentru a nu-și da seama, a trebuit să își caute ajutoare. Așa că l-a sunat pe colegul ei, Raul, și i-a explicat toată povestea. Nici el nu avea voie să iasă afară și a acceptat propunerea fetei. Au stabilit că se vor întâlni în fața casei Crinei, în 10 minute. Amândoi, după ce s-au întâlnit, au început să alerge spre pârtie. Acolo s-au jucat și distrat de minune cu prietenii lor. Au construit un om de zăpadă și s-au dat cu sania.

La un moment dat, Crina și-a amintit că părinții ei se întorc acasă la ora 5. Se făcuse deja ora 6. În acel moment, a fugit acasă cât a putut de repede. Când a ajuns în pragul ușii, mama ei a luat-o în brațe și i-a spus:

- Să nu mă mai sperii așa!
- Promit! spuse Crina.
- De ce ne-ai mințit?
- Credeam că vă veți supăra dacă vă spun că vreau să ies afară.
- Este bine că nimeni nu a pățit nimic! spuse mama. Dar de acum să nu ne mai minți!
- Vă promit! De acum vă voi spune totul!

Părinții și-au dat și ei seama că și ei au greșit. Au fost prea duri cu ea și Crina nu a avut curajul să

le spună deschis ce își dorește. Aceștia au hotărât să meargă cu toții pe pârtie atunci când unul dintre ei își dorește. Și Crina s-a ținut de promisiune. Le-a spus totul părinților din acea zi. Cu toții s-au apropiat mai mult și au învățat o lecție importantă: familia e totul și comunicarea este foarte importantă.

Se pare că unele lecții vin la pachet și cu o aventură.

